कीर्तन संग्रह.

दैवी जीवोने भेट आपवा सारु.

छपावी प्रसिद्ध करनार,

बा श्री चांदाबा उर्फे बाइ साहेब बा.

श्री भुजनगरवाळां.

स्वस्थान इडरगढ.

अमदावाद मध्ये मामानी हवेलीमां युनाइटेड प्रींन्टींग एन्ड
जनरल एजन्सी कंपनी "लीमिटेड" ना प्रेसमां
रणछोडलाल गंगारामे छाप्यो.

संवत १९४०. इ. स. १८८४.

प्रस्तावना.

आ असार संसारमां मनुष्य प्राणी मरणनो जरा पण भय न राखी अनेक जातनां कूड कपट करी हजारो प्राणीना श्राप लेछे तेवाओने आ पुस्तकथी कंइक पण बोध थशे एवी उमेद छे.

हालना समयमां जगदीश्वरे जेने पैसो आप्यो छे ते नात जात जमाडी तथा नातमां अने हेतु प्रीतुमां ठाम वासणनां लाणां करी पोतानो पैसो लेखे लाग्यो एम माने छे पण मारा विचार प्रमाणे ए पैसा विषे कीर्तिदान गवायुं त्यां सुधी लोकोए वाह वाह गाइ एटले थइ रह्युं. एमां पुन्य पाप कंइ नथी.तेने बदले धर्म संबंधी के विद्या संबंधी पुस्तको छपावी तेनां लाणां करे तो कीर्ति पण छे अने ते वांचनार लोकोने जे ज्ञान बोध थाय तेमां दशांश फळ पण मळशे कारण के सहु दान करतां विद्यादान शास्त्रमां उत्तम कहेलुं छे.

आ पुस्तक कंइ उची पंक्तीनुं नथी पण आनो दाखलो लइ कोइ मोटा ग्रहस्थो के राजाओ विद्वानोने आश्रय आपी सारा सारा ग्रंथोनां लाणां करशे तो मारा विचारनुं कंइक पण सार्थक थयुं एम हुं मानीश.

कच्छना दीवान राओ बाहादुर मणीभाइ साहेब मारफत एक सारो ग्रंथ इनाम आपी रचाववानी तजवीज मारा तरफथी चाले छे ते इश्वरेच्छा तो थोड़ा रोजमां तैयार थशे.

बाइ साहेब बा.

स्व. भुज.

कीर्तन संग्रह.

पद १.

हांरे सीया रामजीको नाम रुदे ना धरियो,
शुं करवाने आव्यो संसारियांमां सीया रामजीको टेक.
के जाके चरण शरण सुख उपजे,
ताको समरण काय न कर्यो. शुं करवाने.
जाको अंकस सकस नहिं मनमे,
बोलत हे अभिमान भर्यो. शुं करवाने.
रात दिवस रडवडतांने भमतां,
देव दुवारे तें डग न भर्यो. शुं करवाने.
खासोरे माल पण पार नाहि उतर्यो,
जाकोरे दिल दुबधाए भर्यो. शुं करवाने.
कहे वीरो जेणे प्रभु भजिया नहि,
वाकोरे कारज कंइ न सर्यो. शुं करवाने.

पद रेखता.

श्रीराम बोलरे बोल बोल मिटे अज्ञान भरम तेरा.
जुवानी जोरका लटका कसुंबी रंगका चटका,

मायाके फंदमे अटका तुजे नहि जमका खटका. श्रीराम०
तु आयो तो कोल करताजी पिता घर नोबतां बाजी,
फुल्यो फुल्यो क्या फिरे पाजी, बनी जग जूठकी बाजी. श्री०
जनम नदी नीर ज्युं जावे, पलक एसें काल ले पावे,
रामदास राम रटन गावे, महासुख प्रेमसुं पावे. श्रीराम०

गोविंद गुण गाओरे गाओ, आवे नहि दाव फिर ऐसा.
जगत सारी रैनका सपना, समज मन कोइ नहि अपना,
त्रिविधि तन तापमे तपनां, प्रीते निज नाम नहि जपना. गोविंद.
मने जाणे जगतमे मोटा, देखे नहि जमका डोटा,
निरभे भज निधका ठोटा. गोविंद.
सुगड सोइ काम कर साजी टेक हरिभगतकी साची.
रामदास राम होइ राजी, बंदा होयगी जीतकी बाजी. गोविंद.

सब जग रुठा रूसनदे मेरो राम न रुठो चैयेरे. टेक.
आठ पोहोर आनंदमे राहिये निशदिन ध्यान धरैयेरे,
ओर लोक स्वार्थके लोभी इनसे वाये पैयेरे. सब०
लोक लाज मरजाद छोड दे रंगसो रंग लगैयेरे,
दीन जाणी अपनो कर लीनो चरन सरनमे रैयेरे. सब०

ज्यां देखुं त्यां रामहि रामा कब लगहि फिरैयेरे,
पिंड ब्रह्मंडमे व्यापि रह्योहे नेनसे नेडो लैयेरे. सब०
रांमहि गाना राम बजाना राम राम रट लैयेरे,
रामदास कहे राम भजन बिन जमके द्वारे जैयेरे. सब०

नारायण नरसंग नरोतम पुरूषोत्तमको ध्यान धरो,
गिरिवरधर गोपाल गदाधर गरुड जोत पति रुदे धरो. टेक.
दीनानाथ दीनके बंधु दीन दयाल दामोदररे,
जगन्नाथ वामन दुखभंजन, हरो कुबुध सुबुध करो. नारायण.
परमातम पुरूषोत्तम स्वामी, अंतरजामी ओर गुरु ग्यानी,
पांच वरस मूल विह्वरग्यो चरन सरनमे आय पर्यो. नारायण.
सुख कारन दुख हरन दयानिधि नवनिधी नाम निरंजनरे,
भव भंजन प्रभु नाम निरंजन कृपासिंधु दारिद्र हरो. नारायण.
ब्रह्मादिक जाको वेद भणतहे सुरीनर मुनी जाको ध्यान धरे,
तुलसीदास आसा रघुवरकी दुख पाप सब दुर करो. नारा०

राग प्रभात.

रेत रजनी ज्यारे पाछली षटघडी पाछली षटघडी,
साधु पुरूषे सुइ न रेहेवुं.

निद्राने परहरी समरवा श्रीहरी एकतुं एकतुं कृष्ण केवुं०
रेत रजनी. टेक०

जोगिया होय तेणे जोग संभारवो, भोगीया होय तेणे भोग तजवों,
वेदिया होय तेणे वेद विस्तारवो, पतीव्रता नारने कंथसु पुछतुं.
जे वचन कहे ते सत्य धरवुं. रेत रजनी०
दातार होय तेणे दंतधावन करी, किरण उदये पछी दानदेवुं,
नरसैयाचा स्वामी एम अनुभवतां, आद अंते लगे एम रेवुं.
रेत रजनी०

इयाने काजे करिये नारइयाने काजे करियेरे;
घणुंने घणेरु नारइयाने काजे करियेरे. टेक०
हरिने नामे हल जोतारिये, कृष्ण वाडी करियेरे,
राम नामनो संघरो करिये लाभ घणेरो लैयेरे. घणुने०
चोपगने चोर लै जाये धन धरतीमां धरियेरे,
मुवा पछीतो माल उपरे मणधर लैने फरियेरे. घणुने०
घोडा हस्ती माल खजीना बे बळदनी जोडीरे,
आ कलिजुगना कठण मानवी ले कंदोरो छोडीरे. घणुने०
केना काका केनु कुटंब केना बंधव भाइरे,
अंतकाले कोइ साथे नावे जमडा लेसे साइरे. घणुने०

॥सनो कहे मारी हेमत राखो ए पदडुंछे साचुंरे,
राम नामनो ओछव थाय त्यां उभो उभो नाचुंरे. घणुने०

प्रात समे रघुवीर जगावे कौशल्या मा तारीरे,
उठो लालजी भोर भयोहे मुनिजन मन हितकारीरे. टेक०
भरथ शत्रुघन चमर छत्र ले जनकसुता ले झारी,
मेवा पकवान लिये लछमन कर कंचनकी थारी. प्रातसमे०
मुनि प्रिय वचन उठे रघुनंदन लोचन पलक उघारी,
सुरीनर मुनीजन करत आरती जेजे शब्द उचारी. प्रातसमे०
कीट मुगट कर धनुष बिराजे अरून नयन परवारी,
तुलसीदासकुं एही अभेपद चरन कमल बलहारी. प्रातसमे०

पद. १

वारी मारा वीरारे न करिये संग नीचनोरे. टेक.
नीच घणु निश्चे नरक लइ जाय. वारी०
उंठुं केरा दूधरे दीसे रलीयामणांरे,
तेने पीधे मृत्यु अवगत थाय;
गवरी केरा दूधरे दीसे रलीयामणारे,
तेमां साकर भेळे अदको स्वाद थाय. वारी०

बावल केरी छायारे दीसे रळीयामणीरे,
पण पासुं दीधे अंगना वस्तर जाय;
आंबा केरी छायारे दीसे रळीयामणीरे,
तेने सेवे आनंद ओछव थाय. वारी०
देवो पद बोल्यारे पर उपगारनेजी,
बोल्या छे कंइ अम्रत मीठडा बोल. वारी०

भवीष्ये मांड्युं होय ते थाय. टेक.
डाहापण केनुं काम न आवे, करोने कोटी उपाय. भविष्ये०
करता पुरुष श्रीराम सीया संग, ते केम वनमां जाय;
सती सीताने कलंक चडियुं, रावण सीस रोळाय. भविष्ये०
भीमने अर्जुन नकुळ सहदेव, राजा धर्म केवाय;
सभा सर्व देखतांरे पांडवनी, ध्रुपदीजीरे लुंटाय. भविष्ये०
राजा परिक्षितने रढ लागी, मृगया रमवा जाय,
रुषीजीने गळे पनंग नाख्यो, सर्प दंश न क्यम थाय. भविष्ये०
परिक्षितना एक जनमेजय, वळी ते पण राजा केवाय;
स्त्री कारण यज्ञ कीधो, अढार ब्रह्म हत्या थाय. भविष्ये०
ब्रह्म हत्या ज्यारे राजाने लागी, वदन झामळुं थाय;
सूर कहे गुरु वैशंपायन मळिया, अढार ब्रह्म हत्या जाय. भविष्ये०

काचबो काचबी वनमां रेतां लेतां हरीनुं नाम,
पापीये आवी पाखंड मांड्यो जाळीडे नाखी जाळ;
जनावर जीवतां लैनेरे ओरयां आंधणमां जैने. १
काचबो कहे छे काचबीने तुं धारण राखने धीर,
आमांथी उगारशे वालो जुगते जदुवीर;
चिंता मेली चरणे आवोरे मरवा तमने नै दीए मावो. २
वारतीती हुं एटला सारुं मारुं कंथ न मान्युं केण,
मृत्यु आव्युं हवे ढुंकडुं ने नींचां शुं ढाळो नेण;
माथे आवी मोत नीसानीरे त्रुटा पछी झालवुं ताणी. ३
अबळाने इतबार न आवे करीये कोटि उपाय,
कह्युं तो केनुं करे नहिने गायुं पोतानुं गाय;
एवी विसवासनी वोणीरे परथम तारी मत छे पोणी. ४
काचबी केछे क्यां गयो तारो राखण वालो राम,
चारे कोरेथी सळगावी दीधां राम न आव्यो काम;
जेनो विसवास छे तुंनेरे तेनो इतबार नहि मुने. ५
बळती होतो चड मारी पुंठे राखीश तारा प्राण,
निंदा न कर मारा रामनीरे मने वचन लागे बाण;
हमणां वालो आवशे वारुरे ओरयामां उगारवा सारुं. ६

काचबी के'छे काचबाने तारो जातो रियो जगदीश,
हरी नथी केना हाथमांरे तमे ए शुं बोल्या इश;
आमांथी जोने उगारियेरे बारो केदी पग न भरीये. ७
वीठलजी मारी वारे चडजो सामला करजो सार,
अटक पडे वेला आवजोरे मारा आतमना आधार;
छोगाला वात छे छेलीरे बलतांना थाजो बेली. ८
त्रीकमजी त्रैलोकमां मारे तमारो विसवास,
विपतपडे वेला आवजोरे हुं छुं तमारो दास. छोगाला. ९
केशवराये करुणा कीधी मोकल्या मेघ मलार,
बळतांमांथी उगारी लीधां काचबाने कीरतार;
छोगाळा वात छे छेलीरे बळताना थ्या छे बेली. १०
विश्वासे वनस्पती मोरी विसवासे चाल्यां वा'ण,
विश्वास राख्यो काचबे तो पाम्यो पद निरवाण. छोगाळा. ११
गाय शीखे ने सांभळे काचबा काचबीनो संवाद;
कलु भगत एम वीनवेरे हरीये उगार्या दास. छोगाळा. १२

गोविंद नामको आधार मन तुं भज ले वारंवार. टेक०
पीपा ओर सदामा तारे जिन नरसींको कारज सारे,
फोड थंभ प्रल्हाद ओधारे धरे नरसंग अवतार. गोविंद०

नाम देवकी छापरी छाइ धना भगतकी खेत निपाइ,
सेन भगतका शंशा मिटाया तांइ बने मोरार. गोविंद.
द्रुपद सुताकुं चीर उढाये दुःसासनको मान मिटाये,
गजकी वार प्रभु प्यारे धाये छोड गरूड अस्वार. गोविंद.
गोविंद नाम सदा सुखदाइ जिन समरे तिन एक निपाइ,
श्रीभटकी प्रभु ए चक्रराइ महिमा अपरंमपार. गोविंद.

तेरा अवसर पलपल जावे, सूते तुजे नींद क्युं आवे;
तेरे शिर जमसा वेरी, भजन बिन कोन गत तेरी. टेक०
बडे बडे रावणसें राजे, जिनुके आगे नोबतां बाजे;
जिने सब लोक दंडंका, सोइ खाली करगये लंका. तेरा०
केते केते चक्रवर्ती भूपा, सो मिलगये खेहमे रूपा;
अंते हुवा जंगलमे वासा, जूठी इस जगतकी आसा. तेरा०
पुष्पकी सेजपर सोता, सलामी दष्टसे जोता;
काया कंचनसी कांती, सोइ जली अगनसे छाती. तेरा०
अम्रत पानकुं करता, विमाने बेठके फिरता;
सो सुरपति काळ लेठाया, जूठी इस जगतकी माया. तेरा०
अष्टांगी जोगकुं साधे, ताहिते आयु बळ वाधे;

अमर करे आपका अंगा, सोइ काल कर गये भंगा. तेरा०
जेसेही पाणि परपोटा, भरोसा देहका खोटा;
तामें रहि विलंब ना कीजे, साधु संग राम रस पीजे. तेरा०
मेरे तो हे रामसें मिलनां, जहां नहि कालकी कलनां;
ऐसी में निश्चें कर जानी, मिले देव आय गुरु ज्ञानी. तेरा०

पद.

हरि भजन थकी छोटा होय ते सउथी मोटा थाय जी;
तेनां पाप टळे संकट सरवे जाय. टेक०
शुकजीनुं मूळ जुवो शोधी, सजनो घाती ते पशु रोधी;
थया आपे इश्वर अक्रोधी. हरि भजन थकी० १
जुवो वाल्मीकजीनी वात खरी, जेणे दर्भशाळामां देह धरी.
तेणे सो कोटी रामायण करी. हरी भजन थकी ०२
जुवो एकल शृंगी हरणीना, जुवो व्यासमुनी वणपरणीना;
जुवो सूत पुराणी कोण करणीना. हरी भजन थकी० ३
जुवो दासी सुतथी सु हीणपणुं, वळी पुन्य पवीत्र चरीत्र घणुं;
थया नारद मन गोविंद तणुं. हरी भजन थकी० ४
जुवो मांडवनी मीडकी माता, जुवो वसीष्ट विस्वे वीख्याता;

जुवो चतुरानन पंकज जाता. हरी भजन थकी० ५
जेम मध्यम जळ गंगामां भळे, ते गंगा सरखुं थइने फळे;
जेम पारस परसे लोह टळे. हरि भजन थकी० ६
एम जात भात सउनी जाणी, हरी भजे ते हरी तुल्य प्राणी;
कहे प्रीतम ओळखो एधाणी., हरी भजन थकी० ७

वीवेक वणजारो राग परज.

संत साधुने हुं नमुं वणजारारे,
सत गुरूने लागुं पाय; समज मनमारारे.
समरण करिये श्रीरामनुं, वण. पद बंध मनोहर थाय;समज.१
काया नगर सोहामणुं, वण. त्यां वसवा कीधुं गाम; समज.
आण फरे त्यां ताहरी, वण. पुरनायक एवुं नाम. समज. २
नव दस बे त्रण सुंदरी, वण. वणजारी मळी चोवीस, समज.
ते साथे तुं क्रीडा करे, वण. तें विसार्या श्रीजगदीश; समज.३
पटराणी बे प्रेमदा, वण. तेनां प्रव्रती नीव्रती नाम; समज.
प्रव्रती वखाणे भोगने, वण. नीव्रती वखाणे राम; समज. ४
संतान थयां बेउ नारने, वण. मांह्यां जुजवां बे घरसुत्र;समज.
प्रव्रतीने पांच पुत्री थइ, वण. वळी सात थया छे पुत्र, सम. ५

आशा तृष्णा हींसा दीकरी,वण. वळी भ्रांती अविद्या नाम;स
लोभ क्रोध मद दीकरा, वण. गर्व मत्सर मोहने काम.समज.६
परीवार प्रव्रतीनो वध्यो, वण. हवे नीव्रतीनां संतान; समज.
पुत्री चार चतुर घणी, वण. थया पुत्र पांच गुणवान. समज.७
सांती भक्ती दया दीकरी,वण. वळी मइत्री मळी थइ चार;स
संतोषने धर्म दीकरा, वण. वैराग्य विवेक वीचार; समज. ८
नव संतान नीव्रतिनां, वण. हवे प्रव्रतीनो विस्तार; समज.
संतान जोइने साता थइ, वण. पति रीझ्यो जोइ परीवार;स.९
बाविस नार दासी थइ, वण. करे प्रव्रती रांणीनी सेव;समज.
नायक अभीमाने भरयो, वण. एना मनमां घणो अहमेव.स.१०
नीव्रती कहे मारा नाथजी, वण. तमे मुको भोग विलास; सम.
काया नगर छे कारमुं, वण. ते जुठानी शी आस; समज. ११
बंध बांध्या छे जळ तणा, वण. मांहे हाड ने मांस रुधीर;स.
शरीर एवुं जाणवुं, वण. माटे समरीये श्रीरघुवीर; समज.१२
मात पीता सुत सुंदरी, वण. वळी मीत्र सहोदर बंध समज०
ते अंते को तारुं नथी, वण. जीवतांनो छे सबंध;समज० १३
गोख जरुखा माळीयां, वण. सात भुमीनां सरस नीवास;सम०
एक दिवस मेली चालवुं, वण. समशाने करवो वास;स० १४

माल मता वामणघणां,वण. मणी माणक मोती अनेक;समज०
जम कींकर ग्रही चालशे, वण. साथे कोडी न आवे एक.स१५
कर्म कमाय जे आपणुं, वण. ते जाय छे जीवने साथ;समज०
वैतरणीमां बुडतां, वण. नकी मूकावे श्रीरघुनाथ. समज. १६
एवुं जाणीने जाळवो, वण. तमे प्रव्रती राणीना भोग. समज०
नाहितो परनासो नाथजी, वण. तेनो जाणजो केवळ रोग;स.१७
एवुं जाणीने मारा नाथजी, वण. रखे सोक्यनो करता संग; स.
शीख मारी श्रवणे धरो, वण. तमे समरोने श्रीरंग; समज. १८
प्रव्रति रहेशे वेगळी, वण. ज्यारे आवशे जमना दूत. समज.
पंड मुकी प्राणी चालशे, वण. भूतमां मळशे पंचभुत;समज१९
जमराय लेखुं पुछसे, वण. तें तो शो कीधो वेपार; समज.
ते वेळा छे घणी दोहली, वण. तमे चेतजो कंइ भरथार;स.२०
हीणुं कोइनुं नव कीजीए, वण. सदा चालीये सीधी चाल;स.
भजन दान हमणां करो,वण. पछें कोणे दीठीछे काल; स.२१
नीव्रतीनां वाक्य सांभळी, वण. कंइक आव्यो उर वैराग;स०
प्रव्रती राणीये जाणीयुं, वण. एणे भोग कीधा छे त्याग;स.२२
शणगार सोळे अंगे धर्या, वण. तेडवा मोकल्या पंचदास;स०
कंइ लट पट करी लावीया, वण. पीयुआण्यो राणीनी पास;२३

पेरी पटोळां प्रेमदा, वण. छे चोळीमां त्रण रंग; समज.
शणगार शुभ सुंदरी तणा, वण. जोइ वैराग्य पाम्यो भंग;स.२४
प्रव्रती राणी बोलीयां, वण. हेते. नाखी गळामां हाथ; समज.
त्यागी वैरागी क्यम थया, वण. कैक उद्यम कीजे नाथ;स. २५
बाळक सहू परणाववां, वण. जेम लोकमां वाधे लाज; समज०
घर उचां उचां करावीये, वण. पूरनायकमां कीजे राज;स. २६
हस्ती घोडा संपडावीये, वण. त्यारे जीव्युं ते सफळज थाय;स०
दधि दुधनां मुख लीजीये, वण. घणी लावो माहिशी गाय.स.२७
सज्या सींगासन पालखी, वण. आगळ बहु दासी दास; समज.
बब्बे दीपक प्रगटाविये, वण. भला कीजे भोग विलास; सम. २८
धंधो करी धन लावीये, वण. तो अंते आवे काम; समज०
ठग ब्राह्मण तो वसे घणा, वण. नव खरचिये कोडीदाम;स,२९
बेन बनेवी भाणेजां, वण. दीकरी दोहित्री जमाइ; समज.
द्वार केने न देखाडीयें, वण. एतो वस्तु सारी जाये खाइ;सम.३०
संवत्सरि श्राद्ध न सारीये, वण. एतो सरवे छे आळपंपाळ;स.
दीकराने जुजवा करो, वण. मने गमति नथी जंजाळ; स. ३१
आपणे सुखे खाइ पीजीए, वण. रूडा रमतां दहाडा जाय;स.
वेपार करी धन लावीए,वण. तो लखेसरी नाम कहेवाय;स.३२

पीतांबर सुभ पहेरीये, वण. खाइये नानावीध पकवान; समज.
खाधु पीधुं ते आपणुं, वण. नव कीजीये कोडीनुं दान;समज.३३
लाणां लहीये नातमां, वण. थाय देस विदेसे नाम; समज.
दहाडा भोग कमाइना, वण. पछी अंते जपशुं राम; समज. ३४
प्रव्रातिनी शीखामण सुणी, वण. पछे रीझयो अजाण; समज.
नीव्रती थइ अळखामणी, वण. प्रव्रती वहाली प्राण; समज.३५
एकांत बेसी नरनारीये, वण. भली मांडी कीधी गेठ; समज.
संकल्प विकल्प बे पोठीया, वण. पछी चलावे कर्मनी पोठ; स.३६
लोभ पुत्र साथे थया, वण. गर्व मत्सर काम ने क्रोध; समज.
दासी दस साथे थइ, वण. करी धर्म तणो विरोध. समज. ३७
मन घोडे नायक चड्यो, वण. ग्रही आसा हाथ लगाम;समज.
ममता चाहयो वहोरवा, वण. अहंकार नगारुं नाम समज. ३८
छळ भेदनां बे त्राजवां, वण. तोळे प्रपंच वाणोतर, समज.
कुड कपटनां बे काटलां, वण. मोटी माया दांडी बराबर;स.३९
ठाम ठाम टांडु पडे, वण. पुरनायक मोटुं नाम; समज.
लाभ लेवाने दोडीयो, वण. जोया लक्ष चोराशी गाम,समज ४०
संसार देश सोहामणो, वण. तेनो जोतां न आवे पार;समज.
श्रीफळ सोपारी एळची, वण. तेमां नव दीठुं कांइ सार;स. ४१

गोळ खांड साकर नहीं, वण. नव लीधां गृतने घउं; समज.
शाक दाळ वोरी नहो, वण. एनी अवगणना करी बहु; स. ४२
माणक मोती सोनुं नहीं, वण. नव वहोरयां पटोळां चीर; सम.
लालच लोढुं वहोरीयुं, वण. कोडे लीधुं कपट कथीर; स. ४३
हींसा हींग वहोरी घणी, वण. संग सीसु लीधुं अपार; समज.
प्रपंच पीतळ वहोरीयुं, वण. संसारमां दीठुं सार; समज. ४४
ममता मीठुं वहोरीयुं, वण. अने वहोरीयुं माया मीण, समज.
कुसंप सोमल वहोरीयो, वण. अती वहोर्युं वीषय अफीणस. ४५
अनाचार वहोरयो एलियो, वण. वहोर्यो आलस टंकणखार; स.
भ्रांती भांग लीधी घणी, वण. वछनाग वहोर्यो व्यामिचार; स. ४६
वहोरी अरीस्या आमली, वण. कुलक्षणी वहोरी लाख; समज.
कपट कापड ते वहोरीयुं, वण. जेनो रंग घणो अभिलाष; स. ४७
ललुता वहोरी लोवडी, वण. वहोरी कांवली काळे रंग; समज.
छळ छायल वहोरयां घणां, वण. लोभ पुत्रने राखी संग; स. ४८
नींदा गळी वहोरी घणी, वण. अती बहोर्युं मद्य अज्ञान; समज
चाडि ताड़ी वहोरी घणी, वण. भरयुं पात्र ते कंठ समान; स. ४९
खुनस खाडी वहोरी घणी, वण. वळी वहोर्यां अवगुण टाट; स.
सीवी गुण अवगुणे भरी, वण. हांकी पोठ ते वसमी वाट; स. ५०

मन चीतवन बे पोठीया, वण. संकल्प विकल्प वेपार; समज.
अभीमान उंटे नायक चड्यो, वण. तेने देखे सौ संसार; सम. ५१
प्रव्रतीने मान दीधुं घणुं, वण. प्यारी तुं मारा प्राण समान; समज.
नीव्रती आवी पुंठे पडी, वण. एने दीधुं घणुं अपमान. समज. ५२
प्रव्रती आभुसणे भरी, वण. खोइ नायके सुध बुध सान; समज.
जस सणगार नीव्रतीनो, वण. वळी वस्त्र वीराग ज्ञान. समज. ५३
साथे लइ बाळक बाळकी, वण. चाले प्रव्रती पीयुने साथ; समज.
नव संतान निव्रतीनां, वण. एतो चाले जेम अनाथ. समज. ५४
ज्यां ज्यां टांडु ऊतरे, वण. पीयु पोढे प्रव्रतीनी पास; समज.
निव्रती आवी ना सके, वण. द्वारे उभा छे पंच दास. समज. ५५
प्रव्रती कहे पीयु सांभळो, वण. रखे सोक्यनो करता संग; समज.
पळ एक जो पासे बेसशो, वण. करशो घर वेपारनो भंग. स. ५६
भेख एना भीखारीतणा, वण. जोगी कीधानो अभीलाख; समज.
एनी शीखामण मानसो, वण. तो ते तमने चोळावसे राख. स. ५७
देखीती मंद भागणी, वण. ज्ञान वैराग जेनुं मन; समज.
वेस सरवे विधवा तणा, वण. करे तमने मान सुकंन. समज. ५८
नायक कहे सुण सुंदरी, वणजारीरे;
तारां वचन ते सूधा समान, सती सुखकारीरे;

तारी शीखामण शुभगणुं, वण. में तो तने कीधा भगवान. सती. ५९
नीव्रती दीठी नव गमे, वण. तुज साथे बांध्यो प्रेम; सती.
नीव्रती साथे बोलुं नहीं, वण. में आजथी लीधो नेम. सती. ६०
कोल बंध एवो करयो, वणजारारे;
प्रव्रतीनो वाध्यो गर्व, समज मन० मारारे,
नीव्रती दासी थइ रही, वण. एनीं सोक्ये किधुं वस सर्व. समज. ६१
टांडुं चलावी चोदीसे, वण. जोयो देस सरव संसार; समज.
आगळ लाभ दीठो घणो, वण. आवी अंते खोट अपार; समज. ६२
काळ दाणि आवी लागीयो, वण. एणे रोकी छे सगळी पोठ; स.
वस्तुनुं मुल आव्युं नहीं, वण. थइ लाख करोडनी खोट. समज. ६३
जम कींकरे आवी बांधीयो, वण. त्यारे नासी गयो परीवार; सम.
प्रव्रती पण वेगळी रही, वण. नहीं कोय पाणी पानार. समज. ६४
जमराय कने बांधी आणीयो, वण. वेपारीये कीधी राव, समज.
कैक खातां खोटां नीकळ्यां, वण. ज्यारे जोया मेळ हीसाब. स. ६५
बांध्यो मार्यो बहु भातथी, वण. वळी नाख्यो नरक कुंडमांय; सम.
घणीवार देवाळुं काढीयुं, वण. नहीं लाज्यो करतां अन्याय. स. ६६
काळाग्रहनुं दुःख घणुं, वण. कोण काढे त्यांथी बाहार; समज.
पेरी माडी सुध बुधनी, वण. पासे आवी निव्रती नार. समज. ६७

नायक जोइने रोयो घणो.वण. देखी सती ते समे मुख; समज.
नीचुं जोइने कहे साध्वी,वण. तें पापे भोगव्युं दुःख.समज.६८
आशुं लोह्यां नाथनां, वण. वळी बोली नीव्रती नार समज.
प्रव्रती तारी क्यां गइ,वण.सात पुत्री क्यां पांच कुमार,स.६९
नायक कहे सुण सुंदरी, वणजारीरे;
में नहीं मानी तारी शीख, सती सुखकारीरे.
वा'ली थइ प्रव्रती पापणी,वण.मुंडी रांडे मगावी भीख;सतीसु.७०
दुःख वेळा नाशी गइ, वण. मुने पाणी कोइ नवपाय;सतीसु.
मुकाव मुजने सुंदरी,वण. हुं रहीश तारी आज्ञाय; सतीसु.७१
नीव्रती कहे पीयु सांभळो, वणजारारे.
घणा डाह्या छो भरथार. स्वामीजी मारारे.
घणे ठामथीं मुकाविया,वण.लेखे लाख चोरासीवार;स्वामीजी.७२
धर्म कने तेडी गइ, वण. त्यां कीधो कोलकरार समज.
धर्म लेणुं करी लावजो,वण.जइ रुडो करजो वेपार;समज.७३
फरी संसारमां अवतर्यो, वण.मळ्या सदगुरु एक दलाल;सम.
रामनाम वसाणु वोहोरीयुं,वण.लाभ आव्यो वस्तुरसाळ;सम.७४
विवेक वाणोतर थया, वण.तत्व विचार त्राजवां साथ;समज.
धर्म कर्म बेउ काटलां,वण.क्षमा दांडी झाली हाथ; समज.७५

नायक वेरे वस्तुने, वण. जे जे नीव्रती कहेती जाय; समज.
नीरगुण गोळ लीधो घणो.वण.गुण्य सत्य मरम कहेवाय;स.७६
सदविद्या साकर वहोरी घणी,वण.वहोर्यां जायफळ जोगाभ्यास;स.
श्रीफळ नाम श्रीरामनुं,वण.मळ्या गांधी हरीनादास;समज.७७
ब्रह्मविद्या खांड वहोरी घणी,वण.सुभलक्षण वोहोर्यां लवींग; स.
चतुराइ चंदन वहोरीयुं,वण.वोहोर्यो करूणा केसररंग;समज.७८
ज्ञान घृत कुपे भर्युं, वण. सीद्धता ते दधी नीरदोस; समज.
प्रीत पटोळी वहोरी घणी,वण.लीधा साळु सिळसंतोस;समज.७९
विश्राम पीतामर वहोरीयां,वण.वहोरी दया घणी दरीयाइ;समज.
लखतोजाय चीत चोपडे,वण.लेखण शुधिबुधि रुसनाइ,स.८०
नवधा भक्ती मणी वहोरीया,वण. वळी मुक्ती मुक्ता माळ;सम.
श्रीहरी हीरो हाथे चड्यो,वण.थयु घरमां झाकझमाळ,स.८१
सदगुणे गुण्य सीवि भरी,वण.करे वस्तुनुं देव वखाण, समज.
मोह मेहेवासी मारीयो,वण.हवे कोय न मागे दाण, समज.८२
नाद बिंदु बेउ बळदीया, वण. वाजे नगारु ओंकार, समज.
ज्ञान घोडे नायक चड्यो,वण.जीती चाल्यो सर्व संसार,स.८३
जमरायने लेखुं आपीयुं, वण. चीत्रविचीत्र जोड्या हाथ; सम.
सनमान आमन आपीयुं,वण.जमराय थया रळीयात; स.८४

न्याल थयो सुभ मालमां,वण. गयो मुळ पोताने गाम; समज.
फरी भवमां भटक्यो नहीं,वण.थयो सुध ते आत्माराम; स.८५
प्रवतीने जे कोइ परहरे, वण. करे नीव्रती अंगीकार;समज.
ते मुक्तीफळ पामे सही, वण.नव देखे दुख लगार;समज.८६
गुजरात देश सोहामणो, वण. वीर क्षेत्र वडोदरु गाम; समज.
विप्र चतुरवंशी नातमां,वण.क्रष्णपुत्र प्रेमानंद नाम; सम. ८७
विवेक वणझारो ते आतमा,वण.आ छे अध्यात्मनो उपदेश;स.
वणझारो गायने सांभळे,वण.टले जन्म मरणनो कलेश;स.८८
जे कोइ प्रभुने अनुभवे, वण. थाय मनवांछित फळ काम; स.
श्रोता सज्जन सांभळी,वण. तमे समरो सर्व श्रीराम;समज८९

दशरथ सुत रामचंद्र सुन पोकार मेरी,
में पापी प्रचंड डंड शरन आयो तेरी. दश०
काम क्रोध लोभ मोह त्रश्ना नव छूटे,
एहीकुं दोर दोर बेर बेर लूंटे. दश०
ढीमर कुल अति कठोर भारे हठ कीनो,
वाहीकुं रीझ रीझ अभेदान दीनो. दश०
शबरीसुं अती सनेह जाकी पत राखी,

पठाय निज धाम राम सुरिनर मुनि साखी. दश०.
जोउनसे कीनी राम सोहमसों कीने कृपा,
राम निज गरीबकुं अपनो कर लीजे. दश०

राग प्रभात.

जे गमे जगतगुरु देव जगदीशने,
ते खरु खरखरो फोक करवो;
आपने चेतवे अरथ कोय नवसरे,
उगरे एज उदवेग धरवो; जे गम्यु०
हुं करुं ते खरुं एज अज्ञानता,
सकटनो भार जेम स्वान ताणे;
सकळ अष्टीनुं मंडाण एणी परे,
तेनी जुगती जोगेश्वर कोइक जाणे; जे गम्युं०
नीपजे नर थकी तोय न थाये दुःखी
मित्रने राखीने शत्रु मारे;
रंकतो कोय दृष्टी आवे नहीं,
भवन भवन शिर छत्र ढाले; जे गम्युं०
रुते जेम वृक्ष लता फल फूल आपे यथा,
जाणतां जडमती एम सोचे;

जेने जे समे जे लख्युं जेटलुं,
तेहने ते समे तेम पोचें; जे गम्युं०
काष्टनी पूतली कोट मटका करे,
जेम मरकटने मानवि नचावे;
अखिल ब्रह्मांड एम वस श्रीनाथने,
पापने पुन्य बे नाम कहावे; जे गम्युं०
ग्रंथ सोधी करी वात में कही खरी,
जेहने जे गमे तेज पूजे;
धरम सुभ करम जे आप मानी लिये,
नरसैयाने मने एम सूजे. जे गम्युं०

नाथ कैसे गजको फंद छोडायो;
एही अचरज मोहेकु आयो, नाथ०
गज अरु ग्राज लडे जल भीतर, लरत लरत गज हार्यों;
जब लग सूंढ रही जल भीतर, तब हरी नाम उचार्यों; नाथ०
छांड पावरी प्यादे धाये, गरुडकु नहिरे बुलायो;
जल बूडत गजराज उगार्यों, वैकुंठ धाम पठायो; नाथ०
दु:सासनकी भूजा उठाइ, असुरको गरव गमायो;
थंभ फोर हरणाकस मार्यों, नरसिंह नाम धरायो; नाथ०

शिचरीके बोर सदामाके तांदुल, रूची रूची भोग लगायो;
दुरजोधनको मेवा तजीने, भाजी विदुर घर पायो; नाथ०
साथ सखी मिल मंगल गावे, रेसमी दोर बंधायो;
छूटतनाहिं सियाजिको कंकन, किस विध धनुषचडायो; नाथ०
धनरे अवध पुरि धनरे मथुरां, धन जनुनी जिन जायो;
धनधन भाग जनक के एही; दशरथ सुत घर आयो; नाथ०
केहेत सुमित्रा सुणोरे कौशल्या, इ सुन तुने जायो;
तुलशीदास प्रभु आस चरनकी, वेद विमल जस गायो; नाथ०

जोबनमां अलबेली काया तें किम राम विसार्योरे,
रामको नाम रूदे नव आण्यो गोवंद गुण नव गायोरे;
भुलोरे तुं भूलो मन भमरा भटकत जनम गमायोरे, जोबन०
पाणी उपर पथर तारया राम सेन्याने तारीरे,
अहंकारीनो वाले अंतज लीधो सेजे सीता वारीरे, जोबन०
नरसिंह रूप धर्यो मारे नाथजी हरणाकंसने मारयोरे,
ध्रुपदीजीने वाले चीरज पूर्यां छिन प्रलाद उगारयोरे, जो०
कहे वेणीदास सुणो विठलदास हुंनो दरशन पायोरे,
चौद भुवननो नाथ केवाणो धन जशोदानो जायोरे, जोबन०

जोबन का मगरूर न करना दिना चारका है चटका,
रूप देख कर कोइ म राचो राम भजनका ले लटका, टेक.
जीता तो आखर है मरना रात दिना दिलमे खटका,
जागेगा कोइ विरला जोगी नेन निंदका नाहि मटका, जोबन०
गोरखा जागे कबीरा जागे काल मार कीना कटका,
सिध चोराशी सोबी जागे जिनेका मन धुनसे अटका,जोब०
साध संतकी शेवा करले शब्द समा मनमे सटका,
निरत सुरतकी डौर न चूको खरा खेल है ज्यों नटका,जो०
अपना आतम तंत विचारो साहेब साखी सब घटका,
पार करो हरदास पलकमे मिटे चोराशीका भटका, जोबन०

स्वामी आये तुम सरना गुरु तुमहो जग तारन तरना;
करो कृपा गुरु साहिब देवा स्वामी आये तुम शरना,
दयावान मुक्तिके दाता विघन हरन मंगल करना.
करुना मेर कृपाके सागर सदा सेवक असरन सरना;स्वा०
ब्रह्मवेता भरपुर जगतमे अखंड अनुभव उचरना,
अगम अगाद अगोचर ताके गुरु मेरा गोचर करना;स्वा०
जनम धरीके जुगमें जीवन मोंपर आज कृपा करना,
जाग्या भाग मिल्या गुरु मेरा मेटनहार जरा मरना; स्वा०

मंगल भाल विशाल वदन छबि मंगल ध्यान सदा धरना,
निरमल नेत्र सुधाकर सरिखे तनके ताप सकल हरना; स्वा
लगन तुमारि हिरिदे लागी चित मेरा चोटा चरना,
बनेवराको जुगते राखो सेवक जाणि सदा सरना; स्वा०

मिल्या गुरु मोय ब्रह्मज्ञानी जिने किया ब्रह्म मय भय भानी,
धन धन हम धन भाग हमारे मिल्या मोय गुरु ब्रह्मज्ञानी. टेक.
शुद्ध विचार जब किया स्वतंतर तब उघडी अनुभव खानी,
परमातम सतपार ब्रह्मकी पडी सनातन पहिचानी; मिल्या०
'तत्वमसी' पद लिया तपासी अर्थ यथारथको जानी,
ईश जीवकी तजी उपाधि 'असिपद' सो एकता आनी; मि०
मनकी वृत्ति लगि तिन पदमे जहां नाहि पोंचत मनबानी,
जेसे सरिता सागरके मद उलटी आप जइ अलपानी; मि०
अब मन मगन भया ब्रह्मसागर लोक वेद नाहि कलकानी,
संशय सकल मिटया तनमनका हरख सोक नाहिवृधहानी; मि.
साची लगन लगी सतगुरुसो छत न रहे तिनकी छानी,
बन बिहारी गुरु चरन कमलपर समजि कियां सिर कुरबानी. मि.

मनका मान न कीजे संतो मनका मान न कीजेरे,

सार सिद्धांत सकल सुरतिको गुरुमुख समजी लीजेरे; मन०
जहां तहां एकही ब्रह्म निरंतर द्वैत भात सब निवरोरे,
आत्म विना कछु अवर न दीसे सोहे बोलणहारोरे. मन०
सबमे बोले सबमे चाले एसी कला पसारीरे,
ज्यों पानीमे रंग मिलाया जलकी गतहे न्यारीरे, मन०
नाम रूप जातें सत भासे ताकी चितवन करियेरे,
जन देवा यह निश्चे मानी संसा सब परहरियेरे; मन०

मनका मूल बिचारो संतो मनका मूल बिचारोरे,
मन सो क्या हे क्यां ते आया एहि बात उर धारोरे, टेक०
आदि एक निरंजन राया द्वितिया भर्म न कोइरे,
सोइ मूल या मनको कइए जाते उत्पाति होइरे, मन०
मन मुख करके सब कछु कीया पंचभूत पसारारे,
पिंड ब्रह्मांड सो मनने कीया नाम रूप निरधारारे, मन०
तीन लोक ओरु भवन चतुर्दश सब कछु कल्पित कीधारे,
चारो वर्णाश्रम विधि नाना भेद जुदा कर दीनारे, मन०
सोइ ज्ञानी संत सियाना कल्पित सबही मिटावेरे,
देवा आत्म तबही जानो मनातीतसो पावेरे, मन०

मनका निश्चे पाया अब मैं मनका निश्चे पायारे,
संसे छोड्या सकलहि मनका सदगुरु आद दढायारे, टेक०
काम कलपना छोडि मन ते आत्म जग दरशायारे,
ब्रह्म ब्रह्म मय सब जग दीसे नजरे नावे मायारे, मनका०
ज्यां देखुं त्यां वस्तु निरंतर आप निरंजन रायारे,
दूजा अब तो भूल न भासे पिंघ ते जीय समायारे, मनका०
'नेति नेति' करिके जावुं वेद पुराणे गायारे,
देवासो सच्चिदानंद आपे समजी तरक न सायारे, मनका०

ठाठ किया सब मनका संतो ठाठ किया सब मनकारे,
मनहि मूल सकलको कारन भिन विचार हरिजनकारे,टेक०
मनने जीव इसको कीना मनकी कल्पित मायारे,
मनातीत सो मनमे नावे करतहै कोटि उपायारे, ठाठ०
वेद पुराण ए कृत मायाको वरणाश्रम विवहारारे,
जबही परा पारको चीने मीट जाय स्वपना सारारे, ठाठ०
अब तो अहंपद मनही ठेरावे मनही और को ध्यावेरे,
जेसें दरपन होतहै नीज कर तैसे द्वै देषावेरे, ठाठ०
द्वैत रहीत अद्वैत अकल पद मन वृद्धु पोचे न कोइरे,
सब संतन मीली नीरणे कीनो देवा साहेब सोइरे, ठाठ०

मन हस्ती बस कीना संतो मन हस्ती बस कीनारे,
चरता सोइ विषे वन मांइ वांको पकडी लीनारे, मन. टेक०
मात विचार बेठा सिर उपर करत सो अपना भायारे,
गुरु ज्ञानकी अंकुस मारी सुधी राह चलायारे, मन०
तां पर बेठ करत सेलानी देखो यह असवारीरे,
स्वान समान भसत कोइ नींदक सो नावे द्रष्ट हमारीरे, मन०
ज्यां देखुं त्यां ब्रह्म अखांडित अवर नजर नहीं आवेरे,
ज्यों सागरमें चलत मछली जलही जल दरसावेरे, मन०
ज्यां देखुं त्यां ब्रह्मकी लीला दुजा अवर नहीं कोइरे,
देवा सागर मीलत सलीता सो क्युं कहीये दोइरे, मन०

तुं कलपे सोइ काचा मनरे जाकी संगती तुंही सब भाषे,
सोइ निरंजन साचारे, तुं. टेक०
लोक परलोक सब तेरा कीयाहै तुंही ठेरावन हारारे,
माया करके मत चलाया जाका अंत न पारारे, तुं०
नाम रुप अरु पींड ब्रह्मांडा जीव इस विस्ताराारे,
तेरा कीया तुंही. कों पुरीया ज्यों दरपनमें चारारे, तुं०
जब तुं तेरी छोडे कल्पना संकल्प सकल समावेरे,
कहे देवो तब तुंही परीब्रह्म द्वैत अंतर मीट जावेरे, तुं०

जीन न कीयो सतसंग जनम धरी, जीन न कीयो सतसंगरे;
ताको केवल पसु करी जानो, जदपी मनुसको अंगरे; टेक.
कांहां भयो पाट पढंकर पेरी, चडत सो हस्ती तुरंगरे;
तामे केसी बडाइ तुं पायो, फूल्यो रुदे उमंगरे; जी०
अहार नीद्रा भय करत मैथुन, लागो वीषेकोरंगरे;
चेतत नाहि बडोहे मुरख, काल करेगो भंगरे;
नीरमल चीत करी बहु न नायो, संत सरूपी गंगरे;
कहे देवो सो क्यों करी पावे, पुरण पदवी अभंगरे; जी०

में ज्यों कात्यों मगना मोबिन, मे ज्यो कात्यो मगनारे;
तुरीयातीत परम पद केवल, तत्व रुप हम तगनारे. टेक
पंच प्रपंच नहि जीनही पद, काल करम नही कायारे;
कवन देव देवी त्यां कहीयें, जीव इस नही मायारे. में०
वाच अवाच नही कोइ वस्तु, परस वीना हम परसेरे;
देहहीके विचे खेल हमारो, दरस विना हम दरसेरे; में०
वीमल वीवेक अनेक एक बिन, करनहार विन कीनारे;
बिना आप निज आपा दरसे, चीना चीन हम चीनारे; में०
जाननहार बीना हम जान्यां, बीन पहीछानसो पायोरे;
नेन विन्या नीरख्या सो नीजपरद, उर अनुभव बीनु आयारे;में.

इह अनुभव अनुभव बीनुं अनुभव, कहनहार बीनुं कहनांरे;
मननहार बीनुं ताही मननकर, रहनहार बीनुं रहनांरे; में०
में नहीं तें नहीं ता बीन तें नहीं, एसी अकथ कहानीरे;
जेसे मुख मीसरीको नीजमुख, स्वाद सके न बखानीरे; में०
लक्षा लक्ष बिना अबलक्षबी, सांन शब्द नहीं कोइरे;
जन देवा ज्यों कांत्यो नीजपद, सुक्षमदेह हम सोइरे; में०

ब्रंह्मवेता ब्रंह्म जाने संतो, ब्रंह्मवेता ब्रंह्म जानेरे;
देह दरसी जे तंन अभीमानी, सो केसे पीहीचांनेरे; ब्र.टेक०
जेसे सरप डसत है कीनकौ, कहनी बरस मीठारे;
तन अहंकार लग्यो हे जिनको, तीन आत्म नहीं दीठारे; ब्र०
जेसे कमला रागहै कीनकौ, उजला मेला भासेरे;
खीर भोजन ताको वीष लागें, जाकों ज्वर प्रकासेरे; ब्र०
फेरी षात सौ फीरतादेषे, भुव तरोवर डोलेरे;
एसें जीव अज्ञाने भूला, आपन पानही तोलेरे; ब्र०
जो कोइ अंगुली देत आंख पर, चंदा जुगलही देखेरे;
मतवादी उलु कही जेसे, आत्म सुर न पेखेरे; ब्र०
सदा सदोदित ब्रह्म चिदानंद, सोइ संत उर धारोरे;
पक्षा पक्ष भेद मायाकृत, स्वप्ने हिनी चारोरे; ब्र०

चित निर्मल समदरसी, एसा विरला कोइरे;
देवा जिनही आत्म चीत्या, ब्रह्मवेता हे सोइरे; ब्र०

आत्म अनुभव होइरे जाकुं आत्म अनुभव होइरे;
प्रगट पहीचाने स्वरूपही अपनो, आनन समके कोइरे; आ. टेक
ज्यो खेचरहै नभके माही, सो नभकी गती जानेरे;
देहदरसी जे जंतही भुचर, सो केसे करी मानेरे; आ०
अछतो जंतही आप भयोहै, निजपद ताही न भासेरे;
परा परा चीदानंद चैतन, ग्यान विना कोइ बुझेरे; आ०
सतमान सोइ नाम रूपको, कछु वे मर्म न पायोरे;
एतो सबही आवे जावे, ज्यो बादलकी छांयारे; आ०
साधनहै जे मन अरु बुधके, नीगम रहत बलेहारीरे;
जन देवा सोइ गुरु मुख समझे, रुदये ज्ञान विचारीरे; आ०

राम बीना नहीं कोइ संतो, राम बीना नहीं कोइरे;
बोलत रामही चालत रामही, सबकुं रमावत सोइरे; रा. टेक०
बीज बीना तरोवर नइ होवे, बीज बीना विस्ताररे;
ओत पोत आतम त्यों एकही, घाट कंचनही न्याररे; रा०
पंच ज्ञान इंद्रिय बुधी सटको, भयो कोस वीज्ञानरे;

हरजीवन तें भीन्न सकलते, संपत्ती देष सोइ सानरे. पं.

देखो संतो ब्रह्मसागरकी लेरी, यामे कोन पुरुष कोन मेरी.
देखो संतो ब्रह्मसागरकी लेरी. टेक.
कोन ब्रह्मांड सौ उपजत छीनमें, एसीहै सामृथ हेरी;
कोट स्थीती केहुं काल रहतहै, कोटीक होत प्रलेरी. दे०
रज उपजावे सत्व प्रतीपाले, तामस नास करचोरी;
उत्पती स्थीती ले होत गुननते, नीरगुनकी गत घेरी. दे०
देव दनुज मनुज गन उपजत, पंछी पनंग कयोरी;
अग जग पुरण देह परमात्तम, आपही आप भयोरी. दे०
आतम उदधी सदा परीपूरण, घटत न बढत कयोरी;
कहे जीन नारायण सुखसागर, ज्यों कों त्योंही रयोरी. दे०

ब्रह्मदरसी गुरु मीलेया मनना भावता,
तेणे कीधो मुंने देह छतां ते वीदेहजो;
हुं मारी ते समी गइ मननी मानता,
सहजे टलें आवी चीतथी धनुसुत गेहजो. ब्रह्म. टेक.
पोतानुं जाणीने क्रपा मुज केरी,
जोयो नहीं कोय अपराधी फंदजो;

आपीने वरदान ते भव भखे टालीयुं,
पायुं ते सुतने अम्रत ब्रह्मानंदजो. ब्रह्म०
गुरुवें कयुं तुं पुरण ब्रह्म परमात्मा,
ते मारगमां कीधो में परुवेसजो;
जाग्रत स्वप्न सुसोप्ति मुकी चालीयो,
आगल दीठी तुरीया अवस्था सेसजो. ब्रह्म०
तुरीयाथी यागेरी उनमुनी पाचमी,
तेनुं ते नीर्विकल्प समाधी नामजो;
ते थल जोतां आवागमण ते विसर्‍युं,
लाधो मारो मर्म ते नीज सुख धामजो. ब्रह्म०
जाग्रतमां हुं धरीने सउ संगातने,
इंद्रीयद्वारा करुनांना वेवारजो;
सेणांमां नव तत्व कलेवर आथडे,
तेनां सुख दुःखनो हुं जाणणहारजो. ब्रह्म०
लीन जीहां वेहेवार सुपोप्ती पाधरा,
कांइ नइ तीयां हुंज प्रकासीयेजो;
जाणणहारी तुरीयातथी हुं वेगलो,
ज्ञाता ज्ञान ज्ञेयतणी त्यां टेकजो. ब्रह्म०

बोलुं तो पण मोन टले नहीं माहेरुं,
देखीने नव देखुं एवी रीतजो;
सांभल तो हुं सांभलुं नहीं कोइ वातने,
ए छे मारा अनुभव वेद वीदातजो. ब्रह्म०
अंगनी संगे सीतल लोढुं तापीयुं,
लोइवाले पण अग्नी ए केवायजो;
मारी चैतनंताने ओल्या आसरी,
ईंद्रीय मन तन चैतनवत्त केवायजो. ब्रह्म०
हुं असंगछु संग न मारा अंगने,
तक्रपडुं जेम माखण अलगो होयजो;
भास्यो सरखो पण सउथी वेगलो,
ए तणो फाटकमां लेस न कोयजो. ब्रह्म०
सरवे व्यापक अमलो जेम आकास छे,
धट मठनो जेम भेद न बोल्यो जोयजो;
अनुंगत सउमा हुं पुरण परमात्मा,
जीव नइ सेज्ञे भेद अवीद्या मांयेजो. ब्रह्म०
एवो हुं परीपुरण चीदघन एकलो,
बीजो कलपीत जेवणमां जेम सापजो;

वाचारंभण नाम रूप ते परपंचते,
वीलस्यो केवल चैतन आपे आपजो. ब्रह्म०
चैतन कहुं तो जडता बीजी कल्पीये,
कांइ वीसेस ए दीधो नव देवायजो;
गुंगो सुं कहे खांडतणा ते स्वादने,
जेमनुं तेम छे वापु केम केवायजो. ब्रह्म०

आत्मराम आपे आत्मराम अंतरजामी, आपे आतमराम.
परम प्रकासी घट घटवासी, सुखरासी सब पुरणकाम. आ०
मंगलकारी महा दुखहारी, धीरजधारी अचल नीजधाम. आ०
नीकट नरहर सदा भरपुर, हाजहजुर न ठालो ठाम. आ०
सबरस भोगी आप अरोगी, उपयोगी नीरगुण नीकाम. आ०
सबके साक्षी आप असाक्षी, नारायण निजपद वीश्राम. आ०

सब घट विस्नु महाराज देखो, सब घट विस्नु महाराजरे.
पींड ब्रह्मांड रचो भरपुरी, सींभु ड्याही सरीतारे. टेक.
पंचभुत न सुख दुख आलस, स्थुल उपाधी असारारे;
मेरे यांसों कोन सगाइ, असत जड मुख छाइरे. सा०
इंद्रीय प्रान बुधी सब मीली, देह द्रस्य दीदारारे. सा०

कारन मुळ उपाधी सकलकौ, देह त्रीजो नीरधाररे;
हुं द्रष्टा रावस्य वाच सब, जो समझे होइ पाररे. सा०
मो मे त्रीधा उपाधी नाही, हुं वरजीत सब याररे;
हरजीवनें भीन्न सकलते, मैं नीरगुन नीराकाररे. सा०

तीन अवस्था तीन आत्मा, तीन अवस्था नीतरे;
दुं द्वातीन द्वैत बीन समरस, आय सदा अद्वैतरे. तीन. टेक०
जाग्रत विश्व भोगता कहीये, स्थुल भोग बहु रीतरे;
वैखरी वाचस तो गुणी ब्रह्मा, देवजो कहीयें मीतरे. तीन०
स्वप्न भोक्ता तो जस जानौ, सुक्ष्म भोग फजीतरे;
मध्यमा वाचा सतो गुणी विस्नु, देव कहेत हैं गीतरे. तीन०
सुशोप्ती प्रागन भोग त्यां कहीये, आनंद भोग घटीतरे;
रुद्रही देव पस्यंती वाणी, तम अज्ञान अनीतरे. तीन०
तुरीया साक्षी हुं हरी जीवन, एक अखंड अद्वैतरे;
सबके मांही सकलते न्यारो मो मे हारन जीनरे. तीन०

पंचकोस पर जान आतमा, पंचकोस पर जांनरे;
पंचकोसको जो परमान, सो क्यौं कोसनींदानरे. पंच. टेक०
अनर चीततन खट विकारमय, अन्नकोस पहीचानरे;

रज विरजकों भयो बीकारा, स्थूलदेह भइमांनरे. पंच०
लींगदेहमे तीनको सेशहै, प्राण मनो विज्ञानरे;
प्राण अपांन उदान व्यानही, समान कोस ही प्रानरे. पंच०
पंच करमेंद्रीय मन मीली करके, मनोमय कोस वनरे;
मन दृष्टा तुं मन तें न्यारो, समझ देख सोइ सांन. पंच०
सकल विहार रामके देखो, राम रूप संसारारे;
राम बिना दुजा कोउ नाही, करहुं ज्ञान विचारारे. राम०
रामही कारन रामही कारज, रामही के सब संगारे;
देवा राम असंगी जानो, सोइ धरत सब अंगारे. राम०

राम नीरंजन देवा चैतन, राम नीरंजन देवारे,
आवन जावन नहीं कछु तांको, अकल अखंड अभेवारे. रा. टेक.
सूरज जेसें तेज प्रकासे, सकलही कला पसारीरे;
नेत्र विवहार चलत जग मांही, कीरन सबही ते न्यारीरे. रा०
जेसेंही जलके संगे, भया नीर अकारारे;
भूतनीके असंगी आत्मा लीली, पतनां हीकारारे. रा०
तुटत फूटत पिंड ब्रह्मांडा, उपज्या अंत नासेरे;
आत्म ज्यों का त्यों दीसदोदीत, काल उहांते त्रासेरे. रा०
खंडो खंड तहां कछु नाहीं, नीरभय पद रसपायारे;

कहे देवो सोहं पद हमारा, गुरु परसादे पायारे. रा०

रामही राम भयो हे संतो, रामही राम भयोहेरे;
सुनयो न आवे द्रष्ट न दीसे, तीन यह नाम लयोहेरे.रा.टेक०
भोमे भांड सूरजकी कीरनां, सागर लेहेर समानीरे;
तं तुव वस्त अग्नी दीप ज्यौ, जैसें हेम अरु पानीरे. रा०
वायु वीताल घाट कां चनकें, रूप खांडके केतारे,
सुतमनी ज्यों लोह हथियारां, वढ ज्यों बीज समतारे. रा०
गगन त्रधा विधी सरीर आवे वाजत ब्रह्म नहीं भेदारे;
देवा आत्म सकल स्वरूपी, जाको गावत वेदारे. रा०

साधन सार विचार ज्ञानको, साधन सार विचाररे;
मेसों कोन जगत सों कोनसो, अहोनीस एह उरधारारे.सा.टेक.
आपमे तमे तो घें भोमीमे, घनमे रचो सोइ गाजेरे;
विस्नु विना नहीं कोए पदारथ, विस्नु सकल समाजरे. सब०
धुनमे सुनमे दान अरु पुनमे, दीधी माही ज्यौ अजरे;
वनवाटीका गीही गर्वमें, सम चिटी गजराजरे. सब०
जब जांने निज विस्नु रूपकौं, भर्म जावे सब भागरे;
कहे देवो एक स्वामी नीरंतर, सरखो अंतर बाजरे. सब०

इह सब ब्रह्म विलास चराचर, इह सब ब्रह्म विलासरे;
वारी वसुधा आपही वायु, आपही अनल आकासरे. इह. टेक०
कारनतें भयो जे कारज, तरु ज्यौं बीज प्रकासही;
आतम परमातम न्यारा, देखो रावण समास. इह०
ज्ञान नेत्र करी भीतर देखो, आतम हें अवीनास;
परा परा चीदानंद चैतन, इंहहै ताको भास. इह०
ब्रह्म लोक इह धे ध्याता सब, आपही स्वामी दास;
जन देवो एसे पहीचानो, परमानंद सुख रास. इह०

सोरठा.

वस्तुगते सो एक याम कछुए भिन्न नहीं,
हरी गुरु संत विवेक नाम मनोहर मुरकहै.

चारो महावाक्यनकौ सुनो जुं विचाररे, चा०
ताहीको मनन करी तज अहंकाररे. चा. टेक०
प्रज्ञांन मानंद रुगु सारेरे, प्रज्ञान मानंद
त्यागी लक्ष ब्रह्मधाररे. चा०
अहंब्रह्म अस्मी वेद यजुको प्रकार,
अहंब्रह्म जीव इस अस्मी ग्रही डाररे. चा०

तत्वमसी सामवेद कहत पुकाररे,
असीलक्ष तत्व याको वाच ज्ञानी टाररे. चा०
अयंआत्मा ब्रह्म वेद अथर्वण हाररे,
अयंआत्मा वाच याको ब्रह्म ज्ञानी माररे. चा०
एसें चारों वेदनीको कहै वाक्य चाररे,
ज्ञानी भेद बापु याको भया नसयपाररे. चा०

नीके के विचारी देखो कोन रूप मेरा, नीके०
जाही तें मीटाइ सद्य भवसागर भेरा. नीके. टेक०
स्थुलदेह पंचभुत याही कौं जु जानो,
असत जड दुःख रूप ताही कौं बखानी. नी०
पंच प्राण इद्री दस मन बुधी देखो,
लींगदेह याही रीती तानी द्रस्य देखो. नी०
उपाधीको मुल सोइ कारण यह तीजो,
ताही कौं यों ज्ञेय जानी सीग्र त्यागी दीजो. नी०
तीन भाती की उपाद्य तु आत्मा न्यारो,
राम सीष्य बापु जाको करही यो विचारो. नी०

में मेरो स्वरूप जान्यो हे सबनी तें न्यारो,
जेसे इंदु जलके संगे दीसतहै न्यारो. में मे. टेक०

सत असत पार प्रभु वेदकौ उचारो,
सोइ सब मांही बोले यही खेल हमारो. मैं मे०
ब्रह्मा आदी देव सबे करतहै पुकारो,
मैं चैतन सबमे देखो मोमें जग सारो. मैं मे०
स्वेत नहीं पीत नहीं रक्त नहीं कालो,
बाल योबन व्रध नहीं तीत काही पसारो. मैं मे०
हुं तुं बीच भेद नेह स पक्षपात टारो,
मेरी माकुं नमस्कार देवा उर धारो. मैं मे०

गुणातीत जोगीरे गुण रंजे नहीं, नथी कांइ तेह भेदाभेद;
सत्रुने मीत्रुरे तुलछे जेहने, रे मन समता सम्य विधिने निषेध. गु०
अंतर अकरता रे थै रह्यो तेहनोरे, जेवा अकर्ताछे आकाश;
कर्ता द्दष्टें रे ते दीसे खरुंरे, जेम वायुने गंधनो वास. गु०
चंदन चडावीरे कोइ पुजा कररे, कोइ उतारीने आपे चीर;
राग न द्वेषरे कोइ उपजे नहीरे, समुद्र जवासा धुगंभीर. गु०
मृतकनी पेररे वीषय व्यापे नहींरे, मन इद्री जेणे लीधी जीत;
निंदाने स्तुतिरे तुल्यछे जेहनेरे, गुण त्यागी थयाछे गुणातीत. गु.
पारसमणी ते संत पाधरारे, धातु जे परसे ते पलटाय;
देवा सायबरे साधुने सेवतांरे, ब्रह्मरूपथै ब्रह्म माही समाय. गु०

सदगुरुवें कह्युंरे सघले श्रीहरी, एवां एवां वचन चडाव्यां शीश;
भ्रमनी भीतर टली त्रिच माहीथी, सघळेदीठा जगमांजगदीस. स
परपंच टळतांरे पीछे उपाधरु, सघळे व्यापक मारोराम;
नेतीनेती श्रुतीरे जेहने अस्त वेरे, ते प्रगट थयुछे सुखनुधाम. स०
नुनता गइरे जे मोरे हतो, हवे नहीं कोय नींदवा जोग;
लेहरने समुदररे एक रुप थइरमे, वस्तु विश्वमां भाल्यो लोक. स.
सुतरमणीरे जेम छे सुत्रमां, तेमछे आत्म पींड ब्रह्मांड;
ठाम न ठालोरे कोय हरी विन्या, जो जो भेद वेदनो कांड. स०
चराचर चैतनरे ब्रह्म पुरी रह्यो, अकल अखंड अद्वैत अनंत;
देवा सायबरे एणी रीते समझतां, भ्रांती टली हवेछे भगवंत. स०

मुरख मत जाण कछु मेरा, शरीर इह अंत नहीं तेरा;
एके दीन छोडी सब जानां, समझ उर एसहे ज्ञानां. मु. टेक०
जीनुने देहकुं धरीया, काल वस अंतरसो मलीया;
सिसा ज्यौं शैल पर पडहै, फुटत बारना करहै. मु०
बुधुदा ज्यो हात हैजलमें फुटी सब जातहै पलमें;
अनीत्य देहरो सेहीलेखो, भुले जीन अमर करी लेखो. मु०
ब्रह्मादिक देवहे जीतने, अते तन धारी हें तीतने;
शरीर सब छोडीकें जाके, के और तुल जन्मही पावे. मु०

वल्लवती महाबली माया, जीवनी कुजी नहीं भरमाया;
भजनेकर जीय जीन भुले, जुठाको देखी क्यु फुले. मु०
संगत नीत्य संतकी करीये, हृदे ज्ञानकु धरीये;
फेरा भव फेरना फीरीये, देवा गुरु गम्यसें तरीये. मु०

जगतसों काम क्यातेरे, प्रभु भज मन क्युं मेरे;
समजले बात यह साची, याहीं बीन ओर सब काची. ज. टेक०
लोकनकी प्रीत सब जुठी, ठाली ज्यों वायुकी मुठी;
यातें कछु बेर नहीं लागे, तीमर रवी उगतां भागे. ज०
मुरख जगत भमते भुले, देखी कुल संपती फुले;
सब यह ओसकी वरखा, सोइ टके नहीं तरखा. ज०
वीषयका नेह सब एसा, वीलोणा वारीका जैसा;
इनमे कछु हाथ नहीं आवे, भजन बीन जन्मही जावे. ज०
हरी हर चितमें धरीये, जगतकी आस क्या करिये;
लीजे गुरु ज्ञानका सरना, देवा फेर न होयगा मरना. ज०

तु मत अभीमान कर प्यारे, हरी भज रेन दीन सारे;
काल सर संधे सीर तोरे, तीतरकुं बाज ज्यों घेरे. टेक०
जीव जन लाखही जावे, काल तीन पीछेही आवे;
गुरु बीना जंत दुख पावे, तीनहीकों कोन छोडावे. तु०

तेरे पर ए भय भारी, अकलगती कालकी न्यारी;
चेत अब दाव हय तेरा, फेरे नहीं जगतमें फेरा. तु०
प्रभुजीकु समरीले मनमे, जनुनीके उदर नहीं जनमे;
मीटे गले कालकी फांसी, मीले तुजे आप अवीनासी. तु०
गुरुजीकु भजन जे करही, सोहीरे भव वारधी तरही;
देया तीन तत्वही चाना, जीनुने हरी नामही लीनां. तु०

कक्को.

छपाया छंद.

कक्का कर सतगुरुनो संग, रुदे कमळमां लागे रंग;
अंतरमां अजवाळुं थाय, माया मनथी दूर पळाय;
लिंग वासना होये भंग, कक्का कर सतगुरुनो संग. १
खख्खा खरेखरी छे वात, ते श्रीमुखे कही साक्षात;
ज्ञानी मुनी जोगी जती, गुरु कृपा वण सीद्धी नथी;
जन्म मरणनी मटसे घात, खख्खा खरेखरी छे वात. २
गग्गा गुरुनी सेवा करो, परनिंदा परधन परहरो;
प्रपंच ते पडवानो ठाम, साचे राचे सीता राम;
ए शीखामण चितमां धरो, गग्गा गुरुनी सेवा करो. ३

घघ्घा घणुं कहे शुं थाय, भव तरवानो ए उपाय;
समजीने संशय टाळवा, बाह्याभ्यंतर[1] हरी भाळवा;
जोतां जीव दशा तो जाय, घघ्घा घणुं कहे शुं थाय. ४
नन्ना नीरमळ तेनी दशा, जेने हरी रुदयामां वस्या;
पोताना अवगुणने हणे, परना तो रुदये नव गणे;
कोना दोष न देखे कशा, नन्ना नीर्मळ तेनी दशा. ५
चच्चा चितमां चेती ले, माथे मरण तणो छे भे;
काया उपर ताके काळ, मोह पारधीए मांडी जाळ;
तेमां हरि राखे तो रहे, चच्चा चित्तमां चेती ले; ६
छछ्छा छे माया गुण मयी, बळवंती पण दीसे नहीं;
दानब मानव ने देवता, आधीन थइ सौए सेवता;
हरीजन आगे हारी रही, छछ्छा छे माया गुण मयी. ७
जज्जा विरला जाणे भेद, माया प्रपंच वीधी नीसेध;
ते मायानुं तजवुं मान, मायापती भजवा भगवान;
अंतरमां उपजे निर्वेद, जज्जा वीरला जाणे भेद. ८
झझ्झा झांखी जोने जेह; वण वादळ ज्यां वरसे मेह;
विना सरोवर अंबुज[2] सार, विना भमर उठे गुंजार;
विना अर्क[3] अजवाळुं जेह, झझ्झा झांखी जोने तेह. ९

---

१ बाहेर ने अंदर. २ पाणी. ३ सूर्य.

नन्ना नाम नाव छे सार, जे बेसे ते उतरे पार;
काळ कर्म नहीं लागे लेश, छे आनंदी हरीनो देश;
ते पदने पामे निरधार, नन्ना नाम नाव छे सार. १०
टट्टा टेक जनमनो टळे, अंतरजामी घटमां मळे;
नाना मोटा हरिना घाट, कांइ सुक्षमने कांइ वैराट;
हरीने भजतां हुंपद टळे , टट्टा टेक जनमनो टळे. ११
ठठ्ठा ठेकाणुं छे ठीक, ज्यां न मळे बीजानी बीक;
निरभय नारायणनो वास, प्रेम धरीने राखे पास;
समजु मानी लेने शीख, ठठ्ठा ठेकाणुं छे ठीक. १२
डड्डा डापण मुकी दे, सदगुरुने सरणे जइ रहे;
वचन तणो राखी विस्वास, कुकल्पनो करजे नास;
उपाधीथी अलगो रहे, डड्डा डहापण मूकी दे. १३
ढढ्ढा ढोल वगाडी कह्युं, रूडा पुरुषने रुदये रह्युं;
समज्या तेणे लीधो सार, गाफल नरतो खाशे मार;
जोतामां जोबन तो गयुं, ढढ्ढा ढोल वगाडी कह्युं. १४
रेणा रण चोरासी तणुं, तेनुं व्याज वधे छे घणुं;
दाणीगणमां डुबी गयो, देवाळुं काढीने रह्यो;
जम कोंकर करसे तापणुं, रेणा रण चोराशी तणुं. १५

तत्ता तारुं आप तपास, क्यांथी आव्यो क्यां तुं जास;
खेप करीने खोळी काढ, हरीफ होय तो लागे हाड;
मुरखना मनमां नहीं त्रास, तत्ता तारुं आप तपास. १६
थथ्था थीरतो रेहेवुं नथी, कोण रंक कोण पृथ्वीपती;
आज कालमां जावुं सही, कोटी उपाये रेवुं नहीं;
भार धरी भज कमळापती, थथ्था थीर तो रेवुं नथी. १७
दद्दा देह देवळमां देव, सेवक थइने करने सेव;
प्रेम पुष्पने चंदनहार, ज्ञान दीपक मांय अजवाळ;
अंतरनो टाळे अहमेव, दद्दा देह देवळमां देव. १८
धद्धा धरजे धारण धीर, वाच काछ वस राखे वीर;
शब्द तणी ग्रहजे समशेर, शत्रुदळमां पाडे भेद;
सदगुरु बक्तर पेर शरीर, धद्धा धारण धरजे धीर. १९
नन्ना नीशाण गुरुनुं छेय, धीर वीर पग रोपी रेय;
कायर नरनुं नहीं त्यां काम, सुरवीरनो साचो संग्राम;
जीत्या नीर्गुण जगमां जेय, नन्ना नीसाण गुरुनुं छेय. २०
पप्पा पुरानी जे प्रीत, मेरु चळे पण न चळे चीत;
ध्रुवनी पेरे अवीचळ रहे, स्तुस्ती निंदाने सुख दुख सहे;
नारायणने नीरखे नीत, पप्पा पूरवनी जे प्रीत. २१

फक्का फोगट ते कोण फरे, सचेत थइ हरी समरण करे;
जन्म मरणमां आवे नहीं, जेनुं मन वसीयुं हरी महीं;
जठरा वास न नीश्चे करे, फक्का फोगट ते कोण फरे. २२
बब्बा बोले तेने जाण, मुकी देने मननी ताण ;
हुं मारुं रुदयथी टाळ, परमारथमां पींडम गाळ;
दया दीनता मनमां आण, बब्बा बोले तेने जाण. २३
भभ्भा भजन थकी भय टळे, नीश्चय काळ कराळ न गळे;
भेख धरेजो सीधी थाय, भांड भवैया वैकुंठ जाय;
जेवो भाव तेवा हरी फळे, भभ्भा भजन थकी भय टळे. २४
मम्मा माया मननी जाण, मारुं तारुं खेंचा ताण;
सघळे सरखो आतमराम, सांधा वांधा मननुं काम;
माटे मन हरी चरणे आण, मम्मा माया मननी जाण. २५
जज्जा जीवपणुं जेहेने, संशय सोक सदा तेहने;
आतम बुद्धी न उपजे कदा, आशा तृष्णा बहु आपदा;
देह दरीश देखे देहने, जज्जा जीवपणुं जेहने. २६
रेरा राम भजनमां रहे, बीजुं बकवुं मुकी दे;
बळतो सीदे वदे छे वात, नीर वलोवे नावे स्वाद;
हरीनुं हारद हेते ग्रहे, रेरा राम भजनमां रहे. २७

लल्ला लेतुं आतम लाव, फरी फरी नहीं आवे दाव;
जीती बाजी हारीस नहीं, समजुने शीखामण कहीं;
हवे न चुकीश आवो दाव, लल्ला लेतुं आतम लाव. २८
वव्वा वेद वचन निरधार, जे प्रीछे ते पामे पार;
उंच नीचनो अंतर नथी, समज्या ते पाम्या सदगती;
संसयसउ तजवो अहंकार, वव्वा वेद वचन निरधार. २९
शश्शा साधन सर्वे थयुं, तेनुं चीत हरी चरणे रह्युं;
हरतां फरतां हरीनुं ध्यान, तप तीरथ तेने बहु दान;
कोटी विघन भय दुष्कृत गयुं, शश्शा साधन सरवे थयुं. ३०
खखा खांडनां बीबां भरे, कोयल कागडो कुंजर करे,
मीन मगर बहु जळचर जात, जेवुं बीबुं तेवी भात;
मीसरी सोतां तो मन ठरे, खखा खांडनां बीबां भरे. ३१
सस्सा सघळे सुंदर स्याम, हरी वीना नहीं ठालो ठाम;
अनेक रूपे एनां नाम, आदे अंते एकज राम;
जो समजे तो पुरण काम, सस्सा सघळे सुंदर स्याम. ३२
हहा हरी भाळो भरपुर, दोस कर्मतो रहेशे दुर;
रवीने रजनी नहीं को काळ, तेम आत्मा पुरण भाळ;
नीर्मळ नयणे नीरखो नुर, हहा हरी भाळो भरपुर. ३३

सौ अक्षर संपुरण थया, हरी गुरु संते कीधी दया;
अक्षर अक्षर आतम बोध, जो समजे तो टळे विरोध;
संवत अढार बत्रीनी शाल, चैत्र सुदी सातम सोमवार. ३४
संधेसर साधुनुं धाम, ठाकर कुंजबीहारी नाम;
प्रीतम प्रेमे अक्षर कह्या, हरी गुरु संते कीधी दया. ३५

आत्मज्ञान विषे राग प्रभाती. पद १

ज्यांलगी आतमा तत्व चीन्यो नहीं, त्यांलगी साधना सर्व जुठी;
मानुष्य देह तारो एम एळे गयो, मावठानी जेम वृष्टी त्रुठी. ज्यां०
शुं थयुं स्नान सेवा ने पूजा थकी, शुं थयुं घेर रही दान दीधे;
शुं थयुं धरी जटा भस्मलेपन करे, शुं थयुं वाळलोचन कीधे. ज्यां०
शुं थयुं तपने तीर्थ कीधांथकी, शुं थयुं माळ ग्रही नाम लीधे;
शुंथयुं तीलकने तुलसी धार्यांथकी, शुंथयुं गंग जळ पानपीधे. ज्यां०
शुं थयुं वेद व्याकरण वाणी वदे, शुं थयुं रागने रंग जाणे;
शुं थयुं खटदर्शन सेवाथकी, शुं थयुं वरणना भेद आणे. ज्यां०
एहे परपंच सहु पेट भरवातणा, आतमाराम परीब्रह्म न जोयो;
भणे नरसैयो के तत्वदरशान वीना, रत्नचिंतामणी जन्मखोयो. ज्यां०

पद. २

अल्या नाम पाम्यो पण रामने नव लह्या,

वैस्नव पद केरुं बिरद झाले;
घर वचे पुत्र विना जेवुं पारणुं,
वर विना जेवी जान माले. अल्या० १
व्याधीनी वेदना विश्वनी ना टळे,
ठालो गगनमां मेघ गाजे;
हरीने जाण्या विना हरी केरो जन थयो,
वात पकवानथी भुख न भाजे. अल्या० २
तुं एम जाणे जे हरी जन हुं थयो,
विस्नु पद गाइ थयो भक्त भवमां;
करणी तो कागनी होड कर हंसनी,
हंसने तो हसी काढे लवमां. अल्या० ३
पंडमां प्रभु पण प्रगट पेखे नहीं,
फोगट ब्रह्मने दुर भाळे;
अगणीत ब्रह्मनुं गणीत लेखुं करे,
दुष्ट भावे करी माळ झाले. अल्या० ४
जो निराकारमां जेहनुं नाम गळे,
भीन संसारनी भ्रांती भागे;
दास नरसैयो तेने चरणे नमे,

वैरागविषे पद. १

जननी जीवोरे गोपीचंदनी, पुत्रने प्रेर्यो वैरागजी;
उपदेश आप्यो एणी पेरे, लाग्यो संसारीडो आगजी. ज०१
धन्य धन्य मातारे ध्रुव तणी, कह्यां कठण वचनजी;
राज साज सुख परहरी, वेगे चालीया वनजी.   ज० २
उठी न शकेरे उंटीयो, बहु बोलाव्यो बाजंदजी;
तेने रे देखी त्रास उपनो, लीधी फकीरी छोड्या फंदजी. ज०३
भलो रे त्याग भरथरी तणो, तजी सोळसें नारजी;
मंदीर झरुखा मेली करी, आसन कीधलां बहारजी. ज०४
ए वैरागने जाउ वारणे, बीजा गया रे अनेकजी;
भला रे भुडा अवनी उपरे, गणतां नावे छेकजी.   ज० ५
क्यां गयुं कुळ रावण तणुं, सगरसुत साठ हजारजी;
न रह्युं नाणुं ते राजा नंदनुं, सरवे सुपन वेवारजी. ज० ६
छत्रपती चाली गया, राज मुकी राजनजी;
देव दानव मुनी मानवी, सरवे जाणो सूपनजी.   ज० ७
समजी मुको तो सारुं घणुं, जरुर मुकावसे जमजी;
निष्कुळानंद कहे नहीं मटे, साचुं कहु खाइ समजी. ज०८

पद. २

जंगल वसाव्युंरे जोगीये, तजी तनडानी आसजी;
वात न गमे आ विश्वनी, आठ पहोर उदासजी. जंगल०१
सेज पलंगेरे पोढता, मंदीर झरुखां मांयजी;
तेने नहीं तृण साथरो, रहेता तरुतळ छांयजी. जंगल० २
साल दुमाला ओढता, झीणा जरकसी जामाजी;
तेणेरे राखी कंथा गोदडी, सहे शीर सीत घामजी. जंगल०३
भावतां भोजन जमता, अनेक विधीनां अन्नजी;
तेरे मागण लाग्या टुकडा, भीक्षा भवन भवनजी. जंगल०४
हांजी केतां हजारो उठता, चालतां लश्कर लावजी;
ते नर चाल्यारे एकला, नहीं पेंजार पावजी. जंगल०५
रहो तो राजा रसोइ करुं, जमता जाओ जोगी राजजी;
खीर नीपावुं क्षणुं एकमां, तेतो भीक्षाने काजजी. जंगल० ६
आहार कारण उभो रहे, एकनी करी आसजी;
ते जोगी नहीं भोगी जाणवो, अंते थाय छे विनाशजी. जं०७
राज साज सुख परहरी, जे जन लेशेरे जोगजी,
ते धन दारामां नहीं धसे, रोग सम जाणे भोगजी. जंगल०८
धन्य ते त्याग वैरागने, तजी तनडानी आशजी;
कुळरे तजीने नीष्कुळ थया, तेनुं कुळ अवीनासजी. जंगल०९

पद. ३

हुं बलीहारी ए वैरागने, उपनो जेने अंगजी;
चौद लोकने चतुरधा, गमे सुखनो संगजी. हुं बली. १
सुख न इछे संसारनां, समजे सुपना समानजी;
वात गमे एक वैरागनी, तन सुख त्यागवा तानजी. हुं बली.२
दुखीरे देखे आ देहने, रहे राजी तनमनजी;
अनरथनुं अगार छे, जाणी न करे जतनजी. हुं बली. ३
रात दीवस रुदीया वीशे, वरते एम वीचारजी;
आ हुंरे कोणने जैस क्यां, करुं तेनो नीरधारजी. हुं बली. ४
करुं उपाय हवे एहनो, डोळी दिस विदीसजी;
कोयरे उगारे मने काळथी, सोंपुं तेने लै सीसजी. हुं बली.५
रहे आतुरता अंतरे, देखी देह अनीत्यजी;
सुख न माने आ संसारमां, न करे कोइसुं प्रीतजी. हुं बली.६
एवी दशा आव्या वीना, न होय तन सुख त्यागजी;
उपरनो लागेरे लजामणो, वगोणा सरखो वैरागजी.हुं बली.७
हरी गुरु देव दया करे, आपे एह वीचारजी;
नीष्कुळानंद नीसंक थइ, सेजे तारे संसारजी. हुं बली. ८

पद. ४

त्याग न टके रे वैराग वीना, करीयें कोटी उपायजी;
अंतर ऊंडी इछा रहे, ते केम करीने तजायजी. त्याग० १
वेष लीधो वैरागनो, देस रही गयो दूरजी;
उपर वेष आछो बन्यो, मांही मोह भरपुरजी. त्याग० २
काम क्रोध लोभ मोहनुं, ज्यां लगी मुळ न जायजी;
संग प्रसंगे पांगरे, जोग भोगनो थायजी. त्याग०३
उष्ण रते अवनी विशे, बिज नव दीसे बहारजी;
घन वरसे वन पांगरे, इंद्री विषय आकारजी. त्याग०४
चमक देखीने लोह चळे, ईंद्री वीषय संजोगजी;
अण भेटेरे अभाव छे, भेटे भोगवशे भोगजी. त्याग०५
उपर तजेने अंतर भजे, एम न सरे अरथजी,
वणस्योरे वर्णाश्रम थकी, अंते करशे अनरथजी; त्याग०६
भ्रष्ट थयो जोग भोगथी, जेम बगड्युं दुधजी;
गयुं घृत मही माखण थकी, आपे थयुंरे असुद्धजी. त्याग० ७
पळमां जोगीरे भोगी पळमां, पळमां गृहीने त्यागजी;
नीष्कुळानंद ए नरने, वण समज्यो वैरागजी. त्याग०८

पद. १

हैयाना फुटा हरी संगे हेत न कीधुं;
लखचोरासी केरुं लगडुं, माथे मागी लीधुंरे. हैयाना०
पेटने अरथे पाप करतां, पाछुं फरी नव जोयुं;
चार दीवसना जीवत सारुं, मन मायामां मोयुंरे. हैयाना० १
जन्म मरण दुख गर्भवासनुं, ते नव शकीयो टाळी;
मात पीता जुवती सुत संगे, वीसार्या वनमाळीरे. हैयाना०२
आळसने अज्ञान अतीसे, काम वगाड्युं तारुं;
देवानंद कहे देख वीचारी, मान कह्युं तुं मारुंरे. हैयाना ०३

पद. २

दुनीयामां डायो, डापणमां दुख पामे;
भवतारण भगवान वीसारी, चडीयो ठाले भामेरे. दुनीयामां०
मनुष्य देह मळ्यो अती मोटो, खोटो जाणी खोयो;
चोरे चौटे जूठु बोल्यो, नाहक नीर वलोयोरे. दुनीयामां०१
हरि हरि जन संगे हेत न कीधु, पीधु विखनुं पाणी;
सुख संसारी पाम्या सारु, मुवा लगी धर ताणीरे. दुनी० २
हरख शोकनी नदीयो मोटी, तेमां जाय तणाणो;
देवानंद कहे हरी भज्यो नहीं, घणे दुखे घेराणोरे. दुनी०३

पद. ३

अज्ञानी तारा अंतरमां देख विचारी;
अंत समे कोय काम न आवे, सगां कुटंब सुत नारीरे. अ०
जोबन धननुं जोर जणावे, फाटी आंखे फरतो;
काळ कराळ कठीण सीरवेरी, दीलमां कयमनथी डरतोरे. अ. १
मंदिर माल खजाना मेली, मुवा भुप मदमाता;
स्वान सुकरना देह धरीने, घर घर गोथां खातारे. अ० २
आज अमुलख अवसर आव्यो हरी भजवानुं टाणुं;
देवानंद कहे देह मनुष्यनो, न मळे खरचे नाणुंरे. अ० ३

पद. ४

पामर तें प्राणी विसार्या वनमाळी,
मिथ्या सुख मायामां मोह्यो, मृग तृष्णा जळ भाळीरे. पामर०
आठ पहोर अंतरमां बळीयो, घणा घणाने धायो;
रळी खपी पैसो भेळो कीधो, ना खरच्यो ना खोयोरे. पा० १
नारी आगळ निर्लज थइने, बीतो बीतो बोले;
हडकोलावे हसी बोलावे, करी तरणाने तोलेरे. पा० २
सासु ससरो सगा सबंधी, तेनी सेवा कीधी;
देवानंद कहे साधुजननी तें, सेवा तजी दीधीरे. पा० ३

चाबखो. १

मुरखो रळी रळी कमाणोरे, माथे मेलसे मोटो पाणो. टेक०
धाइ धुतीने धन भेळुं कीधु, कोटीध्वज कहेवाणो;
पुन्यने नामे पाइ न वावर्यो, अधवचथी लुटाणोरे. मु० १
भर्यां कोठार तारा भर्यां रहेशे, नहीं आवे साथे एक दाणो;
मसाणनीराखमां रोळाइगया कइंक, कोण रंकनेकोणराणोरे. मु. २
मंदीर माळीयां मेली करीने, नीचे जइ ठेराणोरे;
भोजो भगत कहे मुवा पुठे जीव, घणो घणो पस्ताणोरे. मु० ३

चाबखो. २

मुरखो मानी रह्यो मारुरे, तेमां कांइये नथी तारुं; टेक०
सात सायर जेनी चोकी करता, फरतु नीर खारु;
चौदचोकडीनुं राज्य चाल्युं गयुं, रावणादिक वाळुंरे. मु० १
दुःखने तो कोइ दखे नहींने, सुख लागे सारु;
वेळा वेळानी छांयडी तारी, वळि जासे वारुरे. मु० २
हरीभजनमां हेतज राखे, समरण करो सारु;
भोजो भगत कहे राखो रुदेमां प्रभुनुं भजन प्यारु. मु० ३

चाबखो. ३

भगती शीशतणुं साटुंरे, आगळ वसमीछे वाटुं;
एक दीवस तो आवी बनी राजा, मूरध्वजने माथे;
काशीये जैने करवत मुकाव्युं, हरीजनने हाथेरे. भगती० १
सत्यने काजे त्रणे वेचायां, रोहीदासने राणी;
रुपीने वास्ते राजा वेचाणो, भरवाने पाणीरे. भगती० २
पेरो पटोळां प्रेमनांरे तमे, सूरवीर थइ चालो;
भोजो भगत कहे गुरु परतापे, अमरापर मालोरे. भगती०३

चाबखो. ४

दुनिया दिवानी कहेवासेरे, मुळि भींतोमां भटकासे. टेक०
पाप ज्यारे एनुं प्रगट थासे त्यारे, भुवा जती घेर जासे;
धुणी धुणी एनी डोकज दुखशे,ने लेनारो लेइ खासेरे. दु०१
स्वरगमां नथी सुपडुंने, नथी खांडणीयोने घंटी;
दुध चोखाना जमनारा तमे, केम करी जमशो बंटीरे. दु०२
दुग करीने भुतावाने आवे त्यारे, हाथ बतावा सौ जासे;
क्यारे आना कर्मनुं पानुंरे फरसे,अने क्यारे पुत्रज थासेरे.दु०३
कीमीयागर कोइ आवी मळे त्यारे, धनने वास्ते धासे;
भोजो भगत कहे भ्रमणमां भमता,गांठनी मुडी गमावसेरे.दु०४

भज राम नाम सही, मन मान मेरी कही;
दीन चार जुगमे जीवना, फिर दाउ एसो नहीं. टेक.
घोरा ते जोरा पालखी, भगवान तोकुं दइ;
दिन चार उसका देखना, फिर खाखमे मिल गइ. भज०
भज लोभके दरियावमें, एक नाव जानु रही;
कर प्रीत खेवनहारसे, अब घराट जातन वही; भज०
गंग ते यमुनां ढिग वहे, स्नान करले सही;
धर ध्यान त्रकुटी बेठके, नव जात मनकी कही. भज०
कर ज्ञान दपिक नहीं बुजे, उजियारो घटमे सही;
कहे गंगादास टेरके. गुरु चरन लाग रही. भज०

जगके रुठेसे क्या भयो, जाको रामहे रखवारो. टेक.
चल देख प्यारे कौरव सभामे, कपट पासा परे;
द्रुपदीको चीर कढायके; खेंचत दुसासन हरे. जग०
चल देख प्यारे थंभमे, नरसिंह होइ अवतरे;
हिरणा ते कुसकु मारके, प्रेलाद रक्षा करे. जग०
चल देख प्यारे लंकमे, संकट विभीखन परे;
तुलसी सराहत रामको, सिय अवधमें पग धरे. जग०

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

अथ हरी जश जुदा जुदा रागना लीख्यते ॥

हरी गुण गाय लेरे, जब लग शुखी शरीर;
पीछे याद न आवशीरे, पीजर व्यापे पीड. हरी० मोढ॥
ओशर जाए दीनो दीन वीत्यो, ज्यु अजनीको नीर;
फेर न हंशो आवशीरे, मानसरोवर तीर. १
भाग भला हरीजन मीलयारे, पड्यो शमंदशो शीर;
हंशा होए चुगली जीएरे, जे जन कीजे वीर.
चाल बुढापो आवशी, जब मन धरे न धीर० हरी०२
शब देवनको देव रामीयो, सब पीरनको पीर;
कहे कबीर भज लीजीयेरे, शायब शुखकी शीर.हरी०३

जोटो.

हंशा तुने चालनोरे, रेणो नहिं नीदान;
पंथ बुरो बीच भो घणोरे, हे घर दुरपीयाण;
रेणन कोइ राषशी, जब आवे परवाण. हंशा०१
नेकी बदी तेरे संग चलेगी, दुजो हे आल जंजाल;
हंशा जाशी एकलोरे, वशाता मेली इहाण. हंशा०२

सदा संघाती तारे रामजीरे, जाकु तुं वेगे पीछान;
केहे कबीर भज लीजीयेरे, सौ छोड कुटंब कुलकाण. हंशा. ३

बीजा रागनु.

मोहन आवनकी कोए कयोरे. मोढ.
आप न आवे पतीया न भेजे, बान पडी ललचावनकी. कोए० १
केशेकरुं कीतजाउ मोरी शजनी, पांखनहीं ऊडजावनकी. को. २
ए दोए नेन कह्यो नहीं माने, नदीया उलट गइ शावनकी कोए० ३
चंद्र शपीभज बालकृष्ण छब, हरिकेचरण चित्तलावनकी. को. ४

मोहन जाओला कठे शामरीया,
जाओला कठे हारे तम आओला अठे शामरीया. मोहन०
गोकुलबशबो फीकोहीलागे, मथुरामां कांइ लाडु वटे. शा. १
राधा रुषमनी ओर शतभामा, कुबजाने काइ लीनी पटे. शा० २
नीत कोए आवो नीतको जावो, नीत आयाशु थारो मानघटे. ३
चंद्र शखी भज बालकृष्ण छब, लागी लगन मारी केशे छूटे. ४

को शजनी देख्या बीना केशे जीवारे,
मारा मीठडा मोहन देख्या बीन्या केशे जीवा; मोढ.

आपतो जाए दुवारकामे छायो, कुबजाके चीत दीयारे.मी.१
मोर मुगट शीर छत्र बीराजे,कुमलकी छब दीयारे.मीठडा.२
चंद्र शखी भज बालक्रश्न छब, लालनकी छब दीयारे. ३
मीठडा देख्या बीन्या केशे जीवारे,को शजनी देख्या बीना.४

रेकतो.

जतनमे क्या करु सजनी, बंशी बाजी उसी बनमे. टेक०
भ्रेहका बाण ज्युं मारे, कले छेक बीमारे. जतन० १
कहां गये मोर मुगट वारे, हरीजी मुजे ले चलो लारे.ज.२
कहां गए क्रश्नजी काले, कालीनाग नाथने वाले. जतन० ३
मेल बीच चांदनी चटकी, गले बीच नागणी लटकी. ज०४
गावे एक सुरदास चेला, हरी मुझे आशरा तेरा. जतन०६

हे बंसी रामा मीलेतो जीवा, गोवींद मीले तो जीवा. टेक.
मारे आगण बांशाको बीडलो, नीकरयो धरणी फोड;
जो तुने एसी जानती, देती तोड मरोड.
मोरलीया रामा मीले तो में जीवा, १
तुहे बनकी लाकडीरे, मेहु वृजकी नार;
छोटी शु मोटी करी, काचो दुध पीलाय;

मोरलीया रामा मीले तो में जीवा. २
चार आगलकी लाकडी, दमडी थारो मुल;
मुख चडी नंदलालरे, होए गइ मुल अमुल. मो० ३
नेण हमारा यु झुरे, ज्यु नदीयुका नीर;
मीराने गीरधर मील्या, नागर नंद कीशोर. ४
हे व्रज वेरण बंशी गोवीद रामा मीले तो में जीवा.

उधो प्यारे में न जान्यु जलम एशो रेनको सपनो;
आजनी जल घटत छीन छीन, ओ जलमशो भयो. टेक०
उधो प्यारे भली भइ भज पावधीरे, जोग जुगत लायो खरो;
प्राण तो नीषश जाशी, जोग लीया शरीरपर धरो. १
मेंदीयाने भेद केशो, छेद तो छतीयान भइ;
आखर जात अहीर माधो, आपणकु भइ. २
इंद्री धुणी मृग नेंणा, लाज तज के बन गइ;
तेरी बंशलीको शबद शुन शुन, मृग ज्यु चीत मन भए. ३
में मंद भागण करम हीणी, दोश कीशीकुं दीजीये;
प्राण पतशु लड्यां कीशी, पण भाग्य लीख्यो शो लीजीए. ४
उधो प्यारे हर शरीखे कठण कोइ, शुख शरीखे रावरे;
दाझे उपर लुण लागे, एशा हे हर भावरे. ५

उधो प्यारे उजड खेड़ कुभार मेतो, कुबडी मन भायरे;
दाश माधो शरणे आए, आवागवन नीवार. उधो प्यारे. ६

द्रुपदी टेर रहीरे, द्रुपदी हरीशुं टेर रही. टेक.
हम पती पाछपाहच पतीतमहो, तुम बीना कोए नही, द्रु.१
भीशम द्रोहेण करण शत्र गढे, दुशाशन बैयाजो ग्रही.द्रु.२
चंद्रशखी भज बाल क्रम छब, होहो क्रम शही. द्रुप. ३

जोटो.

हे ममता बीन द्रोडी न रही. टेक.
जोगी जती शती ओर साधु, उनकु आण ग्रही. मुमता०१
ओ मन मस्त मगन भयो हाथी, आकश ताही शवेहे. मु.२
ओ मन मस्त भादुकी हे नदीया, बीन मरजाद एहे. मु. ३
कहे कबीर सुनो भाइ साधु, बीरला पार लंघे. मुमता. ४

राख भरोशो भाइ, हरीको तु राख भरोशो भाइ;
थारे शुख संपत होए जाइ. हरी० टेक.
इजगर पड्यो धरणपर लोटे, चाच मुडे नहीं काइ;
उनकी चाच भुद्ररीयो भरशी, कुमही न राखे काही.हरी.१

अनड पंखेरु अकाश उडतहे, गांठ गरथ नहीं कोइ;
उनकी गाठ शामरीयो खोले, कीडीने कण पोहचाइ. हरी.२
टुक टुकके कारणेरे, स्वान घरा घरा जाइ;
हस्ती हरको राख भरोशो, घर बेठो मण खाइ. हरी. ३
जड चेतन जडका पायक कहीये, एशीहे शुघडाइ;
शारगरामजी शां शांही मेटे, तो मेटत मुशकिल कांइ. ह.४

हारे मारी हेलीहे जुगमे बेरी कोइ नही,
जो मन शितल होए. हेली. टेक०
हामारी हेलीहे वाणी एशी बोलीये,दीलका आपा खोय.हे. १
ओरुको शीतल वारे, आप अती शुख होए. हेली० २
हामारी हेलीहे मनकुतो एशा राखीये,जेशा नीरमल नीर.ह.३
हार तजे शो ए शाधवा, लाग मरेशो नीच. हेली० ४
खाली घट दुरजत बशे, दीयो शंतो चीत टार;
बीज शहे शमदा उपरे, उठ न शके झाल. हेली. ५
हा मारी हेली लडता शेटरता रहीये, जल ते शुजल होए;
कहे कबीर उन दाशने, गंज शके नहीं कोइ. हेली. ६

हा मारी हेलीहे मेतो पुरबीयो पुरब देशरो,
मारी बोली में लखे नहीं कोइ; मारी बोली मजो लीखे,
धुरपुर बरो होए; हेली० टेक.
मारी हेलीहे मारी मरम कोएना लीखे,कीणशु मे करु शनेह१
हारे मारी हेली केतो तीलकोरा भरा,लीजे तेल कढाए;
अघभ चली कुलर भुरी, तीम गुणा शुजाए. हेली० २
हामारी हेलीहे कडवा पानारी बेलडी,फलवाका कडवा होए;
नाम शीधु तो जब मीले, बेल बीछवा होय. हेली० ३
नाम शीधु तो भया क्या भया, चारु दीशु फुटी बाशं;
भीतर बीजकुब धरो, फेरउपजणकी आश. हेली० ४
होमारी हेली वेल जले ज्युं तुम जलो,करदो बीजरो नाश,
कहे कबीर धरमदाशने, फेर नहीं उपजनकी आश;
मारी हेलीहे नारी मरमकोए नालीखे कीणशु में करुशनेह५

मेरम जलदी खबरलेने मेरी,चरणीकी दाशी मेतो तेरीरे.मे.टेक.
चकोरको ध्यान लगो चंदेशो,मेरोमन लागो मेरी मेरी.मे. १
जल बीन्या एक मीन मरतहे,अमृत आर वाकु झेरी.मे०२
मीराके प्रभु गरिधर नागर, जलमो जलम दाशी तेरी;
शुरता तम पर ठेरी. मेरम० ३

आउ तुजे पलन पीयारी मुके दरशन दो,
दरशन दोरे मुजा बेलीडा मुजपर मेर करो;
आयु तुजे पल न पीयाजी, मुके दरशन दो; टेक.
धीगा धणी मुजा धणीया पकरले, लालन खबरु ले. आ. १
शंशार शागर मा जल भरीयो, तेमां शु तारी ले.आउ.२
शगा कुटम परवार तजीने, शरणो तुजो छे. आउ तुजे. ३
दाश शंतोके भीमके शरणे, करजोडी अरजी करा;
आउ तुजे पल न पीयाजी, मुके दरशनदो. ४

लोभीडा नीदडली नीवार मनवारी, जुठोरे शंशार. टेक.
ज्याशु हश हश बोलतारे, दीनमे शो शो वार;
वेशा जन माटी मीलेरे, हामा घडे कुभार.मनवारी. १
हाथा परबत तोलतारे, शमदा घुट भरेश,
वेजोधी धरणी गलेरे, तु क्युं गरभ करेश. मनवारी. २
चालत धरती धुजतीरे, लखा जोधा लार;
रावण शरीखा चल गयारे, लंकारो शीलदार. मन. ३
मण मण शोनो पेरतारे, मोती मरता भार;
काशी नगररे चोकमेरे, हरचंद भेची नार. मनवारी. ४

नर जाणे दीन जातहेरे, दीन जाणे नर जाए;
घडी घडीरे आंतरेरे, पोरा उतर जाए. मनवारी०५
आज जीशो दीन काळ नहीरे, काल जीशो दीन चार;
काजी मदद युं भणेरे, हरभजन उतरो पार. मनवारी. ६

आशरो मुने थारो, श्रीरघुवर आशरो मुने थारो. टेक.
एक आश बीशवाश राजरो, ओर नही मारो.श्रीरघुवर.१
भवसागरमे डुबतहु, बया पकड मोहे तारो. श्रीरघुवीर.२
काम क्रोध मध लोभ मोहमे, भटकत फीरु दुखीयारो.श्री.३
शीता राम लछमन भरत शतगुण,दशरत शुत उजीयालो.४
भगत काज अवतार धरीयो, तुलसीदाशको प्यारो. श्री. ५

काना थाने नीर देही देख्यारे, वीठल वैकुंठावाला. टेक.
कान होए मथुरांमे जलम्या, मामेरो खोयो मुर;
राम होए के रावण मारयो, लंकाने करदीनी धुड.शाम. १
हरचंद राजा इशोही होतो, जीनकु पाणी भराए;
मोर राजाको मस्तक लीनो, तोही न आवी लाज.काना. २
नरशीयोरो शामी सामरीयो, जुनागढरो वाश;
इण दुखशु दुख दुणो दीजो,तोही न छोडु थारो नाम.का३

काना थारो ब्रध बीचारोरे, पततने पार उतारोरे. टेक०
कामी क्रोधी लोभी लालची, मनमे खरी माहाराज;
अधम ओधारण तमहो प्रभुजी, मोआ तमने ओभीर. शा.१
नदीया घेरी नाव पुराणी, भवसागररी धार;
कछ मछने ओर माछला, शोइ पड्यो मारीलार. शा. २
में पापी तम अधम ओधारण, बींडध शुन्यो माहाराज;
दास संतोने दरशन दीजो, भवसागरमे तार. शा. ३

राम नाम तुं रट लेरे बंदा, मत लाइजे मन मस्ती;
काल शीराने आण खडा, तेरे घुमरया मुकंना हस्ती.टेक०
शुकरत नाम कदे नहीं लीनो, कंठ पकड जम ले जाशी;
मात पीता तेरे कुटम कबीलो, देषतडा शबरे जाशी. रा.१
शाही गइ सपेती आइ, गोवींदरा गुण कब गाशी;
तन मन प्रीत लगाय रामशे,आवागमन तेरे मीट जाशी.रा.२
दीया लीया तेरे संग चलेगा, धरया ढंका सबरे जाशी;
माया देख भरम मत भुलो, काल अजाक ले जाशी. रा. ३
राम नाम तुं रट ले बंदा जमकी फांशी कट जाशी;
कहे कबीर सुनो भाइ साधु, शतगुरु शरणे रे जाशी. रा.४

होजी प्रभु चरण पलोटुं में पंखो ढोरू, नीशदीन रहुरे हजुर;
सो फुरमावो सोइ कर लावु, कदीए न जावुला में दुर;
रामीयो मेरो सायबो संतो में शेवक खीजमतदार. रामी.टेक०
हेजी प्रभु जो रीझोतो एशी कीजो, प्रीम प्रीयारा पीव;
हमारे शरीषी प्रभु तम मत कीजो.कींकर जीवेला होजीव.रा.१
हेजी प्रभु तमारे घररो पारचो पोशो, तमही लीयो बुलाय;
दुवारो तो मारो कबु नहीं छाडु, हनता कहो न जाय.रा.२
जो देवो शो मेही ओढुं, जो देवो शोही खाउ;
ज्यु राखो ज्यु रेहुला हो प्रभुजी,उजर कीयो रीन जाए.रा.३
हेजी प्रभु सुखके सागर तुमही, केहा ओ दुखके काटनहार;
भाव भगतीके प्रीतके कारन, तुमही उतारोला पार. रा. ४
होजी प्रभु जो रीझोतो एतो दीजी, लेहु तुमारो नाम;
ओर कछु नहीं मागुला प्रभुजी, शुदरदास गुलाम. रा. ५

शाम नीर मोही हे शीया, क्रम्न नीर मोही;
हे शो नहीं कठणही योरे नहीं कोइहे, शाम नीर मोही.टेक.
जलम लीहो वसुदेव देव घर जाय नंदलाल सोही;
नहीं भयो जशवंत जननीको, दोनुही गोद बीगोहीहे. शा. १

नेह लग्यो गोकल नारीसे, प्रेम प्रीतशो प्रोही;
अधबीच छोड चल्यो मनमोहन, प्रीत नीभाइ नहीं कोहीहे. शा. २
गोकल तजकर गयो दवारका, बेठो राजा सोहोही;
चंद्रसखी घर घणा बसाया, रंग देशाजी थाने शाहीहे. शा. ३

तेरो कान कारो राणी, मेरी राधे गोरीया. टेक०
एसी मेरी राधे प्यारी, चंदशो उजालीया;
चंपलेरी कलीयो जेशी, ढाल ज्यु उतारीया. तेरो कान. १
पाव पदम वाके तीन लोक तारीया, एशी कान कानड उपर;
क्रोड राधे वारीया. तेरो कान. २
नंद नंदन ढोटो, कुजको बीहारीया;
एसी सुंदर जोडी उपर, सुर बलहारीया. तेरो कान. ४

काले गारी दे गीयोरे, आज बीर आयो हे मा;
घाट घाटमे भटकत मोले, अटपटीशी बोली बोले;
वंशलीमे गाली देवे, जशोदाको जायो हाली. काल. १
मटकी छीनाय लीनी, शखीयान शामी लीनी;
ब्रंदावनके बीच माही, झगडो मचाओ आली. काल. २
वंशरी बजाय लीनी, सखीया बुलाय लीनी;

कदमकी छाया नीचे, शब्द सुनायो हीली. काल. ३
मोहनदास मोहन प्यारे, कबहु न रेहु न्यारे;
सदाही रहोने मेरे, नीजरो आगे आली. काल. ४

लछमन बोलने एक वार, वार वार रघुवर कहे;
मारी सन्यारी शीरदार. टेक०
आयाथा आपे दोय जणा भया, रह्यो एकलडो आय;
माता सुमंत्रा पुछशी, कांही दीयुला जवाब. लछमन. १
पीता वचनशे नीषरयारे भया, मातारो परताप;
अड्योधा नगर राजवी भया, भीड पडीछे आज. लछमन. २
सीता सरित लंका जाजो, जाइजो रावणरो राज;
आधी केरी लाकडी भया, छटक पडीछे आज. लछमन. ३
अजु पवन सुत आयो नहीं भया, केशे धरू मन धीर;
काज पराया कुण करेरे, ज्यां दुपे ज्यां पीड. लछमन. ४
अजे पवन सुत आवीयो, लेधु नगर रणधीर;
तुलशीदास आश रघुवरकी, उठ लछमन वीर. लछमन. ५

घुराने बबधी वन जाशा, चालो हे शिया;
आपे घुराए बधी वन जाशा. टेक.

सतगुरु शामी मारा अंतरजामी, चरणमे शीश नमाशा. चा. १
कंकु केशररी रामजी घारघलावो, मोतीयारोचोक पुराशाहे. चा.
घेरे घेरे गदले मारो सतगुरु बेशे, उपर चमरढुराशाहे. चा. ३
घर घरकी सब सपीया तेडाशा, हीलमील मंगलगाशाहे. चा. ४
सोनारीझारी रामजी रुपारी थारी, शोवन कलश बंदाशा. चा. ५
बाइ मीराके प्रभु गीरधरनागर, चरणोमे शीश निवाशाहे. चा. ६

हेली मेतो दरद दीवानी, मेरा दरद न जाने कोइ. टेक०
घायलकी गत घायल जाने, जो कोइ घायल होए. हे. १
शुलीनपर सेज हमारी, नीद कीशे गुण होए. हेली.
हीरारी पारख झवेरीरे जाणे, जे कोए झवेरी होए. हेली. २
मीराके प्रभु गीरधरनागर, वैद शामरीयो होए. हेली. ३

अबतो नीभाया बनेगी शरणे आयाकी राखो लाज. टेक०
में पापी तुम पतीत ओधारण, बीगडतहे मेरो काज. अब. १
बोदीना वश मंद बीच बेडी, प्रभुजी उतारे पेलेपार. अब. २
मीराके प्रभु गीरधरनागर, राम गरीब नीवाज. अब. ३

शुरे करुरे मारु मनणो हेराणो जीने शुरे करुरे,

बाइ मारो चीतडो चोराणो जीने शुरे करु;
हे भुली गइ भुली गइ घररा काम वारी जाउ,
अनणु न भावेरे नयणे नीदरा हरामजी ते शुरे करु.बाइ. १
नगरीरा लोक तुने कांइ कांइ शामझावे,
वगडानी वाफड तुने शीखामण कांइ. बाइ० २
शामली बजारवाला गेद चाल्यो जाए वारी;
स्वान भशे तेने लजा नही लगार. बाइ० ३
जमनाने नीर तीरे उभो वालम छेल;
घणी एक बीलभो मारे भरवी छे हेल. बाइ० ४
मीरांबाइ कहे प्रभु गीरधर नागर;
तमने भजी हुंतो थइछुं नहिाल बीजाने शुं करु. बाइ० ५

लीख परवाना भेजीये, हनुमान बेगे बुलायरे;
गढ लंकपतकुं जायरे, शीताकी खबर लायदे. १
इतनी तो शुन हडुमानजी उठीयो, शायर बांधी पाररे;
गढ लंकपतीकु जायरे, शीताकी खबरा लायदे० २
कठाशु आयो लखु वादरो, कुण तमारो नामरे;
राजा रामचंद्रजीरी मुदरी, काहा तमारे पाशरे० ३

अड्योध्याशु आयो माता बांदरो, हडुमान मारो नामरे;
राजा रामचंद्रजीरी मुदरी, भेजी तुमारे पाशरे० ४
कुशलहे रामा लछमना, कुशलशो परवाररे;
कुशलहे वाममली, कुशल अड्योध्यारा झाडखा० ५
कुशलहे रामा लछमना, कुशलहे परवाररे;
कुशल अड्योध्यारा झाडरे, कुशल सरड्युके तीररे० ६
इतरी तो शुन हइडो उलटीयो, नेणामे लूटा नीररे;
हडुमान आशुपुचीया, माथारो भीड्यो चीररे० ७
इतरो तो रुदन माता मत करो, हाइडो राखो शधीररे;
राजा रामचंद्र दल उलटशी, छीनमे तो रावण मारशी;
शीताने ले घर जावशी० ८
आमातो शमदर अती घणा, आमातो रतन तलावरे;
लंका तो लेणी दुर्लभहे, जठे रावण तणो अजराजरे० ९
नव ग्रेहे पाये बाधीया, गणेश चोकीदाररे;
इद्रर धोवे इणरा धोतीया, शुरज पाक शवाररे० १०
कुशल नहीं माता·वाघरा, जेणे लोपी हररी काररे;
रामचंद्र दल उलट्यो, लंका तो लीनी घेररे;
छीनमे तो रावण मारीयो दीयो भभीषण राजरे० ११

रामचंद्रजीरी मुदरी, गाइ तो तुलशीदाश;
गावे गवावे शांभले, ज्याने वैकुंठामे वाशरे० १२

क्यारे कहुरे मन थीर नही रेणा, अधरकी रेम नही मेरा.टेक.
मनही उठत, मनही बेठत, मन द्रोडही मन धीरा;
घडही पलक मनवो थीर नहीं रेतो,क्यापतीयारो मन तेरा.१
काम क्रोध जीमे महावीष भरीया,पररे माया केराहे राजी;
भवन भवन जीवडो फीरत भटकतो;फोगट खाधा फेराजी. २
हस्ती घोडाने माल खजीनारे, जीशमे नहीहे कछु तेरा;
अवधआवे जब उठ चलेगोने,जंगल होए गया मेराजी. मे.३
केहेत कबीर मेतो मन समझातुं, मनकायर मनशुरा;
मनका खेल अजरका प्यालारी, पीवे शोही नर पुराजी;
मेतो क्यारे करू थीर नही रेना, अधर फीरे मन मेरा. ४

शुमारोरे दुख भजणो, सदाही बाले वेश;
शाराहे पेलु शमरीये, गवरीरा नंद गुणेश. १
शीमरूरे देवी शारदा, शीमरूर शारंगराम;
शीमरूरे देवी शारदा, शीवरूहो शारद मात. २
शीवरूहो देवी शरशती, कंठ बीराजोरे आप;

भीयाहे वीनायक समरीये, शबलाहे हडुमान. ३
मुखाही शंकर शेवीये, गवरी तणारो कंथ;
जेशीहे शीशी काचकी, वेशी नरकीरी देह;
जतन करतां जावशी, हरभजला वाले. ४
वडा बडाही ना करे, बडा न बोले बोल;
हीरा मुखशे कब कहे, लाख हमाराही मुल. ५
जलमे बशे कमोदनी, चंद्रा बशे आकाश;
जो जाहीके मन बशे, शो ताही केरी पाश. ६
पपीयारे वडझा खरो, उपर भमेरे शीशांग;
आहीडी शर शाधीयो, कीकर बचेशी प्राण. ७
राम झरोखे बेठके, शबका मुजरा लेत;
जेशी हरकी चाकरी, जेशाही भर देत. ८
तुलशी आ शंशारमे, भात भाहत केरे लो;
शबशु हीलमील चालणो, नदी नाव शंजोग. ९
हंशा पार न छोडीए, जे जल खारा होए;
मामर माबर बोलतां, भला न केशी कोए १०
शरवर हंश मनायले, नेणा थकाशु बोल;
ड्या बेठे दीशो फुटरा, ड्या सुखे चीत तोड. ११

भली बनी छत्र राजकी, भले बीराजो नाथ;
तुलशी तत्र मस्तक नमे, धनुष बाहान ल्यो हाथ. १२
कीत मुरली कीन चंद्रका, कीत गोपीयनको साथ;
तुलशी जीन केरने, श्रीकृस्न भये रघुनाथ. १३
जीव जीवके आशरे, जीव करतहे राज;
तुलशी रघुवर शेवता, वयु बगडेल्लाही काज. १४
तुलशी बीलम न कीजीए, नीश्चे भजीलेरे राम;
मनख मजुरी देतहे, क्युं राखेगोही राम. १५

हंसा नदी कीनारे रूपडोजी, ओता जदत होए बीडाशरे;
हंसा पेला झडे उणारा पादणां, पछे जडा मुरोशे जाय. हं.१
हंसा हंस हंसनी गबोलणा, मारी कायारी तणो शीरदार;
हंसा छोड मत जाय काया कोटडी. २
हंसा पात झरंता युकयोजी, तुनो शुण, तरवर रायरे;
हंशा अबक्या बीछड्या कब मीलोगे,तो दुर पडो लाजायरे.३
हंसा पार पुराणी, जलनवा; जठे हंशलाही बेठाआय,
प्रीत पुराणीरे कारणे, चुग चुग कंकर षाय. ४
हंशा हंश बेठाको दुषे तमे, ओतो मुरषो उमावण जायरे;
हंशा फीट फीट मुरप बावराजी,हंशा हंश कीया दुकोदुषायरे.५

हंशा बोदीवाड राशरी, आतो बीन झाडी झेर जायरे;
हंशा नुगरमा एशते छेडता, आतो पत शुघरारी जायरे. ६
हंशा देवल वीहुणी पुतली, आतो नरारे बीहोणी नार;
हंशा बीर बहुणी बेनडी, ओतो क्यु सरजी शंशार. ७
हंशा रेन तलाइ जल भरी, उठे पंथी बेठा आयरे;
नाडी मतकर जलरो गारबोजी; आतो दीन आया जलजाय;
आतो रेलानी पाणी गारडी. ८
हंशा तागातो त्रुटा फेर शंधेजी, आतो कली त्रुटी कुमलाय;
हंशा दव लागो बन बलेजी,ओतो दाझे चंदणीयारो झाडरे.९
हंशा देव डुगर पुरी बोलीयाजी,आतो शाधुडारी वैकुठबाशरे.
हंशा हंश हंश मीठा बोलणाजी. १०

जीवडा जीण दीश जाये, दुषडेरो नाम न जानीये;
शतगुरु शबद पीछानीयेजी. टेक.
बनमे बशुतो होजी, गुरु मुने पुदीयाही व्यापे;
बशती बशुतो माने दुनीया शंतापे, चालो पंथी माएला होजी;
पंथी मारा जीण दीश जाये, दुष डेरो नाम न जानीए;
शतगुरु शबद पीछानीये होजी. १

वणज करुतोमारी पुजी त्रुटे,षेतीकरुतोमारीजलबीनाशुके.चा.२
उजड चालुतो गुरु मारो काटोह्री भागे,
मारग चालुतो मारो शामी राजा लाजे. चालो० ३
जुवा. षेलुतो होजी, गुरु मारा बेठक हारु;
चोरी करुतो मारी गडदन मारे. चालो०४
तीरथ करुतो होजी, मारो पीमडो फुटे,
बेठ रहुतो मारी पुजी त्रुटे. चालो०५
बोलीया गोरषनाथ माछंद्रीरा पुतो;
मारी मारी ममता भया अबधुत. चालो०६

अबक्यां सुता प्रभु राम न चीता,गज मुबतनीश तारारे. टेक.
गजहो ग्रह लड जल माही, लडत लडत गज हारयोरी;
भरश हजार लड्यो जल माही, छोड चल परवाराजी अ०१
गो ग्रेही षेच लीयो जल माही, ओर नही आधारारी;
टुकी एक शुढ रही जल माही,रणांरणांकार पुकाराजी. अ०२
शमदर शेना प्रभु शुषभर पोढ्या, लशमीजी पाव पलोटेजी;
टुकी एक टेर शुणी शरवण माही, उठचले बीकरालाजी.अ०३
लछमीजी बुझेही बोहोनामी, हेशा कुन पुकाराजी;

जेकोएश वेरे एकजवारा, मे शमरु शोवाराजी. अ० ४
ओमेरोमे उनको कहीयु, एशा बीडध हमाराजी. अ० ५
तुरतही गुरुड बुलायके, प्रभु आप भये अशवाराजी;
गुरड छोडके पवनहीचालो, पवन छोडके पाराजी. अ० ६
तुरतही चत्र चलायेके, प्रभु काप्या हे फंद मुराराजी;
श्रीपतके प्रभु अंतरजामी, गरीबंनके प्रत पालाजी. अ० ७

हो मारा जलम मरणरा शंघाती,
जीयो थाने नथी बीशारा दीन राती. टेक.
तमेरे दरश बीन कल न पडतहे, जानतहे मेरी छाती;
उची चडचड पंथ नीहारु, झुर झुर अखीया राती.मारा.१
ओ मन मेरो बडो अभिमानी, जाणे मदमस्त हाथी;
शत गुरुजीकी शीख शुण शुण,आकश देने चलाती.जी;२
ओ शंशार शकल जुग जुठो, जुठो कुटम कुल न्याती;
दोहीकर जोड करतहु बीनती, शुनता जाजो दोबाती.जी. ३
जीया देषु त्या रुपु·तुमारो,नीरख नीरख गुण गाती;
मीराके प्रभुगीरधर नागर, हरी चरणामे रंग राती. जीहो.४

मारेहये काग शीवाओरे, मारा अडुझ्यो मन समझावो. टेक
चारे खुडे काढक जोडो, एक तणेशलुं जाओरे;
जीव जीतने मती संताओ, हवले हवले वाओरे. मारा. १
काट कागशी केनही वावो, ग्यान कागशी वावो;
कुड कपटका केश उतारो, शाचे दील शमझावोजी. मा. २
पाचु मार पचीशु मारो, कायागढ ठेरावोरे;
सुरवीर तो एशा कहीये, रात दीवस लीवलाओजी. मा. ३
मो अवलारी सुनो बीनती. आवागमन नीबारोरे;
मीरांके प्रभु गीरधर नागर, हरी चरणां चीत लायोरे.मा.४

लावणी.

क्रष्ण शजन बीन शेज अलुणी, चमक चमक उठु;
क्रष्णमे चमक चमक उठु.
जब जागु जब शंग न देपु, रंग कीनशे लुटु. १
हंश हंश प्रीत करी मोहनशे, गले मार फाशी;
क्रष्ण तम मार गयो फाशी, गोकल तजकर गए मथुराकु;
वांके भए वांशी. २
वाजइ प्रीत करी कुबजाशे, कंशनकी दाशी;२

वेगे पधारो मथुराशेती, गोकलके वाशी. ३
हमकु जोग पठाए, कृष्ण तेरे कुबजा रंगराती;२
पेलीतो पत्तर लागती हमकु, शबी संग जाती. ४
रंगमेलकी भइ पटराणी, कुबडी धनभाग तेरो.२
कहाकेहु कछु बन नही आवे, भयो कृष्ण तेरो. ५
घडी घडी में पंथ निहारु, सुरतकी प्याशी; कृष्ण.२
वेगे पधारो मथुरा शेती, गोकुलके वाशी. ६
जमना त्रकपर जल भरनेकु, शबी संग जातीर.२
बींद्राबनकी शबी गोपीका, मंगल धुन गाती. ७
बीच बीच बंशी आप बजाओ, दरशनकी प्याशी. वेगे०
प्रीत छांडकर चले कृष्ण तुम, दया नहीं आनी;
मेरे मनकी मेही जानु, नही तुमशे छानी. ८
जमना त्रटपर जल झुलनकु, कृष्णमे शबी संग जातीर;२
बारे बरशकी शबकी उमर, जोबन मतमाती. ९
लेकर चीर कदमपर ठाढे, गीरधर गीरधारीर;
चीर हमारो दीयो कृष्णजी, नही करुणा हाशी. १०
खेलत गेद गीरी जमनामे, कारीनाग नाथीर;
फुणफुण नृत कीयो फुणणपर, वेद धुन गाती; ११

नाग नाथकर लाए कृष्ण, बाहेर ले आएर;
माता जशोदा आही द्रोडके, छाती लपटाए. १२
केहे जशोदा शुनो लाल तुम,नागकी छोड देहो फाशिर.१३
खान पान शबही तज दीनो, धरु ध्यान तेरोर;
दीनजान मोहे दरशन दीजो, शफल जलम मेरो. १४
भजबाशनकु दरशन दीनो, कृष्ण तेरे चरणोकी प्याशी१५
शरद पुनमकी चंद्र कलापे, रेन खुले भारीर;
वींद्राबनमे रास रच्यो सब गोपीयन गीरधारी. १६
सुरनर मुनीजन शंभु सदाशीव,राशकु भमा चीतचावे; २
वेदपुरान बखानत मेमा, पार नही पावे. १७
कपटी मींत कीसन सामरीयो, छगनमे कर गयो उदाशी.२
वेगे पधारो मथुराशेती, गोकुलके वाशी. १८

एक दीन सबही तज जाएरे,
इण जुग मायारे हटवाडे आवण जावण; टेक.
एक दीन होतारे रावण खावण कालरो,
जीण घर शुरज पाक शवाररे;
कनक नगर सायर मेखला,

जावतां न लागी न वाररे. १
एक दीन होतारे सागर राजा सुपती,
जीण घर सुत साठ हजाररे;
ए पुरखोद जमी तल तोडता,
छीन मांही होइ गइ खाख. २
एक दीन होतारे प्रथीपत कोरवा,
जीण घर सेन्या छे न अपाररे;
दीन सतरमे सब जुग देखता,
लद गइ भारकताररे. ३
एक दीन होतारे छपन क्रोड जादवा,
जीण घर राम क्रस्न अवताररे;
मद पीहीने वेरीख जुध कीयो,
सोहे माहोमाही संघाररे. ४
मेरी मेरी कर सब जुग मुवा,
आधर चाली न लाररे,
सुक्रत दुक्रत दोनु संग चले,
शीर धर भार अपाररे. ५
कोटदी नाणुरे राजा हो नरपती,

ड्यारे जग छोड्यो जाण असाररे;
गरभ न कीजोरे रंका राजवी,
गरभ काळ अहाररे. ६
सीभु कहे दोए कर जोडने,
हर भज उतरोने पाररे. ७
इण जुग मायारे, हटवाडे आवण जावणो.

हो परीक्षत रश भागवत पीयो. टेक.
ग्यान वेराग भगतके लछन, शाजन शफळ कीयो;
शुख पावे जीवको सुख दायक, मारग शगम कीयो. परी० १
आपतरे औरनकुही तारे, ए जग जश लाव लीयो;
इमृत रूपी क्रस्न कथा रस, श्रवण होट लीयो, परी० २
त्याग्यो हे अनजळ सात दीवश लग, ओ द्रढ बरत कीयो;
ओबढ भागी राजा परीक्षत, कीनो सफळ हीयो. परी० ३
मीट गइ मनकी बीटम वाशना, हरीपद शरणो लीयो;
कहे शुखदेव सुणो राजा परीक्षत, हरी शुण शरण लीयो. ४

व्याश कथा मांहे रंग कीयो. टेक.
भयोहे श्राप ताप परीक्षतकु, जब अन जळको नेम लयोहे. १

गंगारी तटपर आशन ढारचो,हरी हरी करहीये ध्यान धरचो.२
शब मुनीजन बीच बेठ शीगाशन,हरी नेणा दरशाय दीयो.३
आयोहे उमंग इमृत पीवानेकु,इमृत रस अघाए पीवो.क्या.४
अनुरागी सुखदेव कृपा कर, इमृतरसही पाय पीयोरी.क्या. ५

शीव शमाधी लीनी मेरुकी छाय, ॥२॥ टेक०
उमयाजी एशोकीनो, भीलडीको बेश लीनो;
तनबदन देषी चंदलो छीपाय. शीव० १
याशु तम उठ ध्यानी, बेदतो बतावो ग्यानी;
गृधहुकी घटा तोरी, जटामे शमायरे. शीव० २
एशे बोले त्रीपुरारी, कोनशी तुमारी जाती;
इद्राणी भृमाणी के नागकी कन्या एरे. शीव० ३
एशे बोल कोकीलाइ, जाततो हमारी भीली;
भीलको बीछोडेमे, आए बनमाएरे. शीव० ४
एशी बोले त्रीपुरारी, छोडदो भीलुकी यारी;
तीनहुमे तुम प्यारे, राषु मेला माएरे. शीव० ५
मुषशो संभारी बोलो, जोगी तेरो घटे तोलो;
रुठडोही भील तुने, मारे बनमाएरे. शीव० ६

भसमका कणपाशो, भीलकु मे करु नास;
त्रीपुरारी त्या जीत्यो, भील कुण मात्ररे. शीव० ७
भील जात एसे जाचे, नारी आगे नर नाचे;
हम कुल आही रीती, तमकुथी न थाएरे. शीव० ८
शीस भुज दीयो त्रत्र, तांडव कीयो नृत;
थइ थइ नाचे भोरो, रीझयां शुरराएरे. सीव० ९
गोरी मुष हस दीनो, पीयुकु प्रनाम कीनो;
भवको रुसणो भाग्यो, गावे शुरसामरे सीव० १०

शुरतारो करणोठ्या, जोडी रासगो नाही मीलो होजी;
रदीयो बोत कठोर, ज्या शुदी लणो नही मीले. टेक.
सुरता फीरे उदाश, ज्याशुं मनडो ना मीले;
फीरीयो देश बीदेश, जोडीरो शगो ना मीले होजी;
देहीमे दरस्या देव, बीद वर मालीया. सुरता० १
गुरु बचना गणेश आणीने बेशारीया,
अडद उद्धधके बीच तंबु हद ताणीया;
करणांरा काकण बाध, ग्यान लख लोरीया;
सुरता रेशम दोर घाठ एम घोरीया,

मुलक वलने छेक आघेरा हालीया;
फदीया दीया चुका एल परा नही राखीया. सुरत० २
शोवन शीखररी पोर तोरण जइ वांदणो,
झीलमल आरती होए त्रीवेणीमां चादणो;
एशा करे कोए व्याह, हमारो शीर धणी,
शत शत कहे कबीर, जान हमके बणी. सुरत० ३

तनधर शुखीया ने कोहीय न देखा,
ज्या देख्या ज्याही दुखीयारेलो. टेक०
घाटेवाटे सब जुग दुखीया, काहे ग्रहे वेरागी लो;
सुख आचार दुखके कारण, गरभशु माया त्यागीरेलो. तन.१
साची केहुतो कोहीय न माने, जुटी कहीय न जावेलो;
भ्रमा वीस्नु महेश्वर दुखीया, ज्याही आ माम रचाहीलो. २
भुपत दुखीयारी, अवघु बी दुखीया; तपशीकु दुख दुणोहीलो. ३
आशाही त्रशना शब घट व्यापे, कोहीन मेल नही सुतारेलो. ४
राजाबी दुखीया प्रजा बी दुखीया, रंक दुखी धनरीतारेलो. ५
केहे कबीर सुणो भाइ साधु, संत सुखी मन जीतारेलो. तन. ६

जागोरे जोगीया सोय न रेना, सुतां सब रस जावेला. टेक.
आलस उंघ उबाशी नीद्रा, आहीहे जमकी दाशीलो.जा.१
नाभ कवल बीच तपशी तपे, एरणकार सुणावेलो. जागी. २
सुरत कलारी प्याला भर भर लावे,जोगीयानेअधक छकावेलो.३
दाश रतनके एवा शतगुरहे,जलम मरण भव भागाहेलो.जागो.४

मनपंथीया मत पड पींजरे, शंशार माया जालरे. टेक.
कुंभ काचो नीर भरीयो, वीणशत लागे न वाररे;
एक दीनमे तीन वेरा, शदा जंपे कालरे. मन. १
शंशार शागर वीषम मारग, अनत उभी धाररे;
शंशारमे एक रची बाजी, जीत भावे हाररे. मन. २
आटा दुरीया कीचमे, थारे कछुहन आयो हाथरे;
पीशत पीशत फाकले, थारो ओही चलेगो साथरे. मन. ३
मायरी थारी जलम झुरशी; बेनण वार ते वाररे;
त्रीयातो तारी तीन दीन झुरशी, दुढती घरवाशरे. मन. ४
घटत छीन छीन, वधत पल पल,जातां न लागे वाररे;
दाश माधो शरणे आए, आवा गवन नीवाररे. मन० ५

हरीको मीलन भोले प्रभुको मीलन,
केशे होएरे राम जाण्यु 'तो नहीहे. टेक.
छीकातो बाधुमें तो महीहे लुटाउरी,
हारे तुतो गवाल्नके शंग आवरे. हरी० १
फुलडा तो लावुं रामा शेज शमारुली,
हारे तुतो शपनेमे दरशन देरे. हरी० २
हयायाता प्रभुजी फीर गया अंगना,
हारे आतो मे पापण रही शोयरे. हरी० ३
मीराके प्रभु गीरधर नागर,
हारे रामा हरीके चरण मेरो ध्यानरे. हरी० ४

कोन करेरे जंजार, जुगमांही जीवन थोडा रामा. टेक.
ओ शंशार ओशकारे पाणी, पवन चल्याही जडजाय.जु.१
ओशंशार रेनकारी शपना, जागतडाही मीटी जाए. जु० २
ओ शंशार हरी हाटकामे डारी, शांझ पड्याही उठ जाए.३
ओशंशार अरठकी घडीयो, भरी आवे रीती जाए. जुग. ४
कहे कबीर सुनोभाइ साधु, हरी भज उतरोही पार. जुग.५

अथ पद कबीरनुं लख्यते.

आवना आवना आवनाहो, मन मोजी वेरागी गरे आवना हो
मन मोजी वेरागी. टेक.

मनकर माला तनकर समरनी, तंतवका तलक बनावनाहो. म. १
ग्यानकी गोदडी, शब्दकारे दागा; सुरतकी सुइ चलावनाहो. २
सीलकी सेली गले बीच दारी, सोहंग शब्दसें आवनाहो. ३
चितकर चीपी जुगतसे रेना, ध्यानकी धुणी जलावनाहो. म. ४
कहे कबीर सुनो भाइ साधु, फीर नहीं आवना नही
जावनाहो. मन० ५

शब्द बीजो एज रागनुं छे.

प्रोहीले प्रोहीले प्रोहीलेहो, मन मोतीयनधी मारा;
प्रोहीलेहो मन मोतीयनधी मार. टेक.

त्रनसो साठ हीरनधी मारा, बावन कलीयुसे मोहीलेहो. मन. १
पांच पचीस लरंधी मारा, धागा तीनसे प्रोहीलेहो. मन. २
भगत रतन मोतीनधी मारा, नाम विना मत खोइलेहो. मन. ३
कहे कबीर सुनो भाइ साधु, शब्दमे श्रुतीसे मोहीलेहो, म. ४

संपूर्ण.